

ZÁKLADY VIZE

Naplnění Velkého poslání
skrze saturační zakládání sborů

Copyright © 2000 Aliance pro zakládání sborů
(The Alliance for Saturation Church Planting)

Reprodukce a distribuce této knihy či jejích částí v jakékoliv formě je povolena a vítána za podmínky, že: (1) v citaci či kopii bude uvedeno autorství, (2) budou vyznačeny veškeré případné změny a úpravy, (3) tato publikace nebude prodávána za cenu vyšší než náklady na její reprodukci a (4) nebude pořízeno více než 1000 kopií. Pokud byste měli zájem vystavit části této publikace na internetu či je chtěli použít jiným než výše uvedeným způsobem, obraťte se prosím na: The Alliance for Saturation Church Planting, H-1111 Budapest, Budafoki út 34/B, III/2 HUNGARY, Tel: +(36-1) 466 5978 a 385-8199, Fax: +(36-1) 365-6406, e-mail: SCPAlliance@compuserve.com

Všechny citace jsou z českého ekumenického překladu Bible, vydání z roku 1990.

Informace o Alianci pro Zakládání Sborů (The Alliance for Saturation Church Planting) a její práci můžete získat na těchto regionálních pobočkách:

Česká Republika: Aliance pro Zakládání Sborů
 Dusíkova 5
 Brno, 638 00
 Tel: +420 – 736 414 968
 e-mail: aliancezs@volny.cz

Informace také můžete najít na naší internetové stránce:

www.volny.cz/aliancezs nebo
www.homepage.mac.com/harris_czechmates/azs/home.htm
www.alliancescp.org

Obsah

Obsah	3
Předmluva	5
Celkový pohled	7
Biblický základ	9
Velké poslání v Bibli	11
Základní kameny zakládání sborů	15
Vize: Myšlení “Zet”	17
Role vedení	19
Církev	23
Etapy zakládání sborů	27
Modlitební hnutí	29
Výzkum: Informace strategického významu	33
Předávání vize	37
Evangelizace, která vede k zakládání sborů	39
Výcvik	43
Mobilizace	47
Saturační zakládání sborů – funguje to!	51
Současné příklady SZS	53
Další kroky	55
O Alianci	57

Předmluva

Země bude naplněna poznáním Hospodinovy slávy, jako vody pokrývají moře.

(Abakuk 2:14)

Zkuste na moment zavřít oči a představte si, jak by mohl svět vypadat za 25 let. Pokud bude mít hnutí zakládání sborů úspěch, do roku 2025 budou ve střední a východní Evropě a v zemích bývalého Sovětského Svazu založeny stovky a tisíce nových sborů.

V roce 2025 budou existovat tisíce týmů, které budou aktivně evangelizovat, zakládat sbory a připravovat nové týmy pro zakládání sborů. Budou fungovat tisíce skupin, kde se budou připravovat lidé, kteří chtějí zakládat sbory, a které se budou setkávat s modlitebních, v bytech a po domech nebo dokonce i v kavárnách. Tisíce a tisíce lidí se budou modlit a držet půst a vzniknou tisíce neformálních, mezidenominačních modlitebních setkání, která budou pevně spojovat nové sbory.

V roce 2025 budou stovky výzkumných týmů ze sborů provádět průzkum svých měst, vesnic nebo regionů, aby se dozvěděli, kterým směrem je potřeba zaměřit modlitby, evangelizaci a aktivity zakládání sborů. A v roce 2025 se vydají stovky misionářů do jiných zemí za podpory svých mateřských misijních společenství. Jejich aktivity se budou co nejvíce zaměřovat na svět islámu a buddhismu.

Připomeňme si, že v roce 2025 by se mohli lidé, kteří ještě teď nejsou na světě, radovat ze vztahu s Pánem Ježíšem v nově založených společenstvích na místech, kde dnes ještě žádné evangelikální sbory nejsou.

Můžeme proto chválit a uctívat našeho úžasného Boha a těšit se na všechno, co vás a skrze nás vykoná pro záchranu tisíců těch, kteří jej poznají v roce 2025.

Jaká je to úžasná vize!

Věříme, že Božím nejdůležitějším nástrojem šíření evangelia po celém světě je církev, a to konkrétně její sbory. Zakládání sborů založené na principu „násobení“ je tak nejefektivnějším způsobem naplnění Velkého poslání. Nové sbory musí mít vizi pro „násobení“ už od svého začátku a musí být schopny založit další společenství.

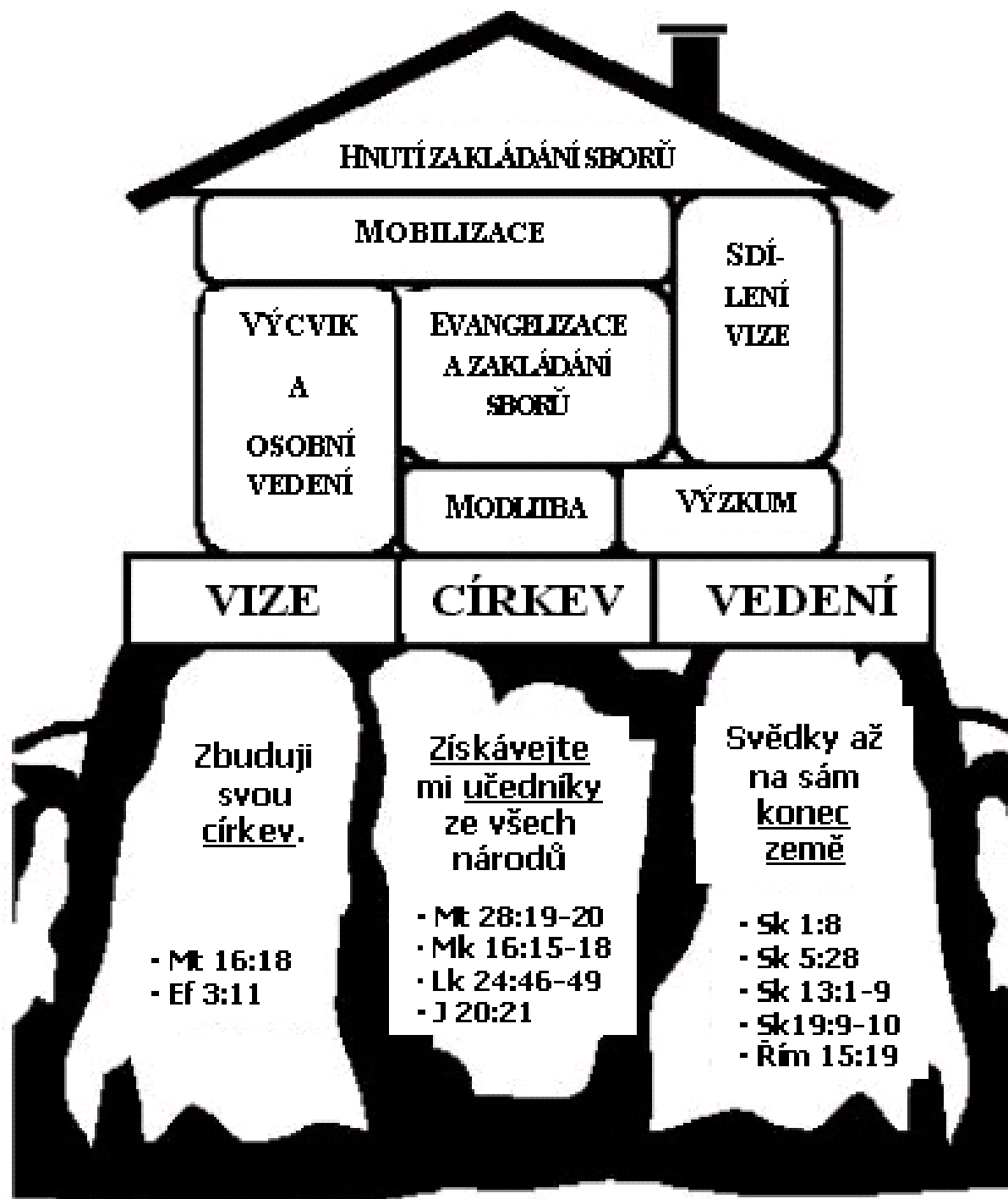
Když se to stane, je to začátek hnutí vzniku nových sborů, které mohou zasáhnout celou zemi a změnit životy mnoha lidí, kteří zde žijí. Tento proces plošného zakládání sborů se nazývá „saturační“ zakládání sborů (SZS).

Hlavním účelem této knihy je pomoci kazatelům, vedoucím pracovníkům v církvi a těm, kteří pracují na zakládání sborů, lépe pochopit, jak moc je třeba, aby naši zemi skrze zakládání nových sborů naplnila Boží sláva. Tato kniha se skládá ze čtyř částí. První z nich se zabývá Boží slávou a vztahem mezi Velkým posláním a zakládáním sborů. V druhé části najdete shrnutí jednotlivých částí Boží vize. Abychom byli úspěšní, musíme se podívat na „roli vedení“, „účel církve“ a „Boží vizi“. Ve třetí části se dočtete více o tom, které praktické kroky jsou potřebné k zakládání sborů – co se musí stát, aby takové hnutí vzniklo v naší zemi. Poslední část knihy vám nabídne několik příkladů a dalších kroků vedoucích k naplnění této vize našem regionu.

Druhým účelem této knihy je nabídnout vám materiál, který sami můžete použít při šíření této vize. Kéž vám Bůh žehná a pomáhá ve vašem životě a službě Jemu!

Celkový pohled

*Země bude naplněna poznáním Hospodinovy slávy, jako vody pokrývají moře.
(Abakuk 2:14)*

*Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé.
(Žalm 127:1)*

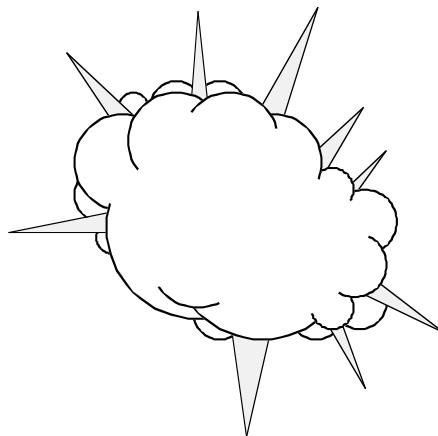
Biblický základ

Boží sláva

Božím největším cílem je oslavit se.

Bůh nám svou slávu zjevil v následujících oddílech Písma:

- Bůh nás stvořil ke své slávě (Izajáš 43:6-7)
- On se nevzdá své slávy ve prospěch jiného (Izajáš 48:11)
- Bůh povolal Izrael ke své slávě (Izajáš 49:3)
- Bůh vyvedl Izraelce z Egypta pro svou slávu (Žalm 106:7-8)
- Bůh zachránil Izraelce z Babylonského zajetí pro svou slávu (Ezechiel 36:22,23)
- Ježíš chtěl ve všem oslavit svého Otce (Jan 17:4)
- Ježíš odpovídá na modlitby pro slávu Boží (Jan 14:13)
- Ježíš trpěl pro slávu Boží (Jan 17:1, 13:31,32)
- Službou Ducha Svatého je oslavit Syna Božího (Jan 16:13,14)
- Bůh nám říká, abychom sloužili jeho slávě (1 Petrova 4:11)
- Ježíš přijde zpět na zem ke slávě Boží (Matouš 16:27, 24:30)
- V Novém Jeruzalémě bude slunce nahrazeno Boží slávou (Zjevení 21:23)

Boží sláva je zjevena v jeho stvoření

Je vidět v reálném, fyzickém světě. Žalm 19 popisuje mnoho způsobů, kterými je zjevena Boží sláva nejen ve hvězdách a planetách, ale také v jeho přikázáních a zákoně, v Bibli. Dokonce i naše těla odrážejí Boží slávu (Žalm 139:13-16).

Ježíš nám zjevuje Boží slávu

Jan píše v první kapitole svého evangelia, že Bůh je Slovo (verš 1), že toto Slovo se stalo tělem, přebývalo mezi námi a zjevilo nám Boží slávu (verš 14). Matouš, Marek a Lukáš také do jisté míry popisují zjevení Ježíšovy slávy, když píší o proměnění na hoře (Mat 17:1-8, Marek 9:2-8, Lukáš 9:28-36). Pisatel listu Židům hovoří o Ježíši jako o „záři Boží slávy“ (Židům 1:3).

Bohu vzdávají slávu jeho skutky

Bible hovoří o mnoha různých věcech, které Bůh vykonal, aby byl oslaven. Izrael byl stvořen k Boží slávě (Izajáš 43:6-7). Stejně tak Bůh vyvedl Izraelce z Egypta, aby byl oslaven (Exodus 14:15-18, Žalm 106:7-8). A také nás vykoupil kvůli sobě (Izajáš 43:25, Žalm 25:11).

Ježíš chtěl oslavit Boha ve všem a vším. Aby vzdal Bohu slávu, podstoupil dokonce i smrt na kříži (Jan 12:28, 13:31-32, 17:1-4).

První biblická pravda: Božím největším cílem je, aby byl oslaven a aby jeho sláva přikryla a naplnila celý svět.

Je mnoho míst, na kterých se píše o tom, že Boží sláva naplní Zemi (Numeri 14:21, Žalm 108:5, Abakuk 2:14). Tyto oddíly Písma neříkají, že Boží sláva nedosahuje všech míst Země, ale že Boží sláva bude uznána všemi lidmi na všech místech na světě (Žalm 102:5, Izajáš 66:18, Zjevení 15:4).

Druhá biblická pravda: Bůh má pro dosažení tohoto cíle plán.

Součástí Božího plánu naplnění Země svou slávou je to, že nám sesílá své požehnání

Bůh žehná svému lidu, aby ukázal svou milost a aby křesťobě také přitáhl pozornost národů. Vněkterých případech mohou toto požehnání přijímat všechny národy (Genesis 12:1-3, Izajáš 49:6, Skutky 3:25-26). Vřných případech Bůh žehná svému lidu, aby ukázal národům, jaký je rozdíl mezi jeho lidem a ostatními (Žalm 67:6-7). Vřnize Exodus čteme o ranách, které Bůh dopustil na Egyptány, ale které nenechal dopadnout na Izraelity (Exodus 9:4-7, 25-26, 10:23).

Bůh si nás používá, abychom ostatním řekli o Jeho slávě

Bůh si používá své vyvolené, aby dosáhl svého cíle: naplnit svou slávou celou zemi. Jeho sláva bude zjevena, když se lidé všech národů smíří sBohem (Efezským 1:9,10)

Třetí biblická pravda: Bůh použije svou církev.

Bůh dal své církvi autoritu a moc, aby dosáhla jeho cíle

VřMatoušovi 28:18-20 vidíme, jak se Ježíš odvolává na svou vlastní autoritu, když posílá apoštoly získávat další učedníky. Ježíš také přislíbil, že zbuduje svou církev a že ani brány pekla ji nepřemohou (Matouš 16:18,19).

Bůh miluje svou církev

Církev je nazvána nevěstou Kristovou (Izajáš 62:5, Efezským 5:25-27) a „tělem Kristovým“ (1 Korintským 12:27) a byla vykoupena Kristovou krví (1 Petrova 1:19).

Bůh sřadostí používá svou církev

Bůh nám dal své poslání (Matouš 28:18-20) a slíbil odměnu těm, kteří jsou věrní (2. Timoteovi 4:8, Zjevení 2:10).

Boží plán bude dosažen nezávisle na ochotě jeho lidu

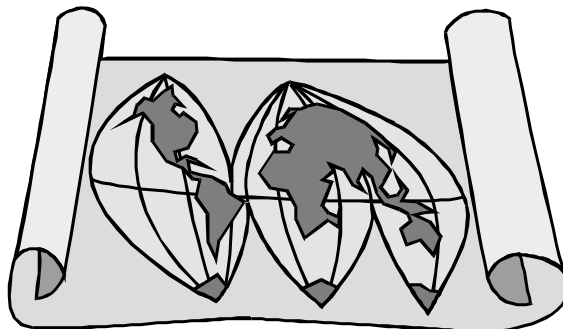
Samson byl Bohem vybrán, aby zachránil Izrael od Pelištejských. Samson se nestaral o Boží cíle a plány, ale naplnil je svou smrtí (Soudců 13-16).

Dvanáct zvěďů šlo do Zaslíbené země. Deset zřich řeklo, že jejich lid se tohoto území nikdy nemůže zmocnit. Dva věřili Bohu a řekli, že sBoží pomocí je to možné (Numeri 13-14). Bůh dosáhne svého cíle – budeš sřím spolupracovat?

2

Velké poslání v Bibli

Ježíš ve Velkém poslání jasně ukazuje, jaký je jeho plán pro církve až do okamžiku jeho návratu.

1. Úkol: Získávejte mi učedníky

Hlavní důraz Velkého poslání spočívá v tomto příkazu: získávejte mi učedníky. Hlavním úkolem církve je tedy získávat učedníky, ne jen vést lidi k obrácení.

Co znamená toto získávání učedníků?

1. *Křest = „obrácení se ke Kristu“*

Křest je veřejným vyznáním obrácení, vnějším znakem vnitřní změny, která přišla spolu se spasením. Aby se člověk stal Ježíšovým učedníkem, musí nejdříve činit pokání a věřit (Marek 1:15, Skutky 20:21, Titovi 3:5). Křest je znamením znovuzrození, odpuštění hříchů a nového života v Kristu (Marek 1:4, Římanům 6:3,4).

2. *Učení = „měnit se k obrazu Kristovu“*

Poté, co člověk uvěří, musí se učit o tom, koho se rozhodl následovat. Obrácení znamená začátek osobního vztahu s Bohem. Naším úkolem je učit ty, kteří uvěří, následovat nebo „napodobovat“ Ježíše tím, že je budeme učit poslouchat jeho přikázání (1. Korintským 11:1). Právě proto jde o postupný proces, protože když budou tyto učedníci následovat Krista déle, budou sami schopni učit další.

2. Cílovou skupinou tohoto příkazu jsou „všechny národy“.

Jsme povoláni nést evangelium ke všem národům, protože Ježíš vykoupil svou krví „lidi ze všech kmenů, jazyků, národů a ras“ (Zjevení 5:9). Apoštol Jan měl tu možnost a výsadu spatřit naplnění tohoto příkazu, když ve svém vidění nahlédl do nebe, ve kterém lidé všech národů uctívali Hospodina (Zjevení 7:9).

Co je to *národ*? Řecké slovo použité v tomto oddílu je „ethnos“. Etnická skupina je skupina lidí spojená společným jazykem, kulturou a zvyky. V jedné zemi může být existovat více etnických skupin. Pokud chceme opravdu naplnit Velké poslání, každá z nich bude muset být zasažena evangeliem ve svém jazyce a ve shodě se svou kulturou a zvyky.

Kolik „ethne“ – etnických skupin – existuje ve vaší oblasti?

3. Tento příkaz platí „až do konce tohoto věku“

Skrze slova „až do konce tohoto věku“ nám Ježíš ukazuje, že jeho povolání platí pro celou církev až do jeho příchodu, nejen pro dvanáct apoštolů. Všechno třech věcech (získávání učedníků, křest a

vyučování) máme vytrvat až do konce tohoto věku, až do okamžiku, kdy se Ježíš vrátí pro svou církev. A tehdy bude Kristus hlásán po celém světě "na svědectví všem národům" (Matouš 24:14).

4. Zaslíbení

Můžeme jít s jistotou - nejsme sami. Naše autorita a jistota jsou v samotném Kristu Ježíši, který nám slibuje, že bude s námi až do konce našeho úkolu.

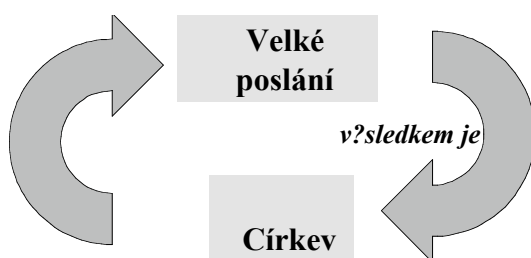
Velké poslání a saturační zakládání sborů

Podle oddílů jako Matouš 24:14, Marek 13:10, Lukáš 24:45-47 a Skutky 1:8 bude Velké poslání naplněno tehdy, když budou v každém národě Kristovi učedníci. Saturační zakládání sborů nejlépe naplňuje smysl a cíle Velkého poslání.

Velké poslání a smysl církve

Úkolem církve je naplnění Velkého poslání. Církev neexistuje proto, aby sloužila sama sobě nebo aby udržovala v chodu své vlastní programy a plány, ale aby nesla evangelium „všem národům“. Misijní poslání církve není jen jednou z forem její služby – je to smysl její existence.

Církev má růst skrze evangelizaci a rozmnožovat se zakládáním sborů tak, aby se více a více lidí stávalo učedníky Ježíše Krista. Programy a služby církvi by měly být hodnoceny a rozvíjeny podle toho, jak dobře naplňují tento účel. Můžete říct o svých sborových službách a programech, že jejich výsledkem je získávání učedníků pro Ježíše, tak jak to zamýšlel ve svém Velkém poslání?

Velké poslání a zakládání sborů

Nově založený sbor splňuje příkaz „získávejte učedníky“ skrze evangelizaci, po které přichází učení nových věřících a postupný proces učednictví. Ten vyústí v růst nových vedoucích nových sborů. Sbory, které chápou svůj cíl a smysl své existence, budou zakládat sbory, které budou mít stejný cíl. A právě tím se nabízí možnost zasažení „všech národů“ evangeliem.

Zakladatelé sborů a všichni, kdo jsou v procesu zakládání nových sborů zapojeni, pracují v klíčové a velice důležité službě, která se důsledně řídí principy Velkého poslání. Jednoduše řečeno, zakládání sborů je nejlepší metoda naplnění Velkého poslání.

Velké poslání a národy, kterým sloužíme

Narozdíl od chrámu ve Starém zákoně, kam měly přicházet všechny národy, byla církev stvořena proto, aby sama šla k národům a zjevovала jim Boží slávu. Jejím povoláním je získávat učedníky ze všech lidí nebo ze všech etnických skupin, tj. „ze všech národů“. Dovedeno do důsledku to znamená, že církev musí činit z národů učedníky.

Co je to „národ, který slyšel“?

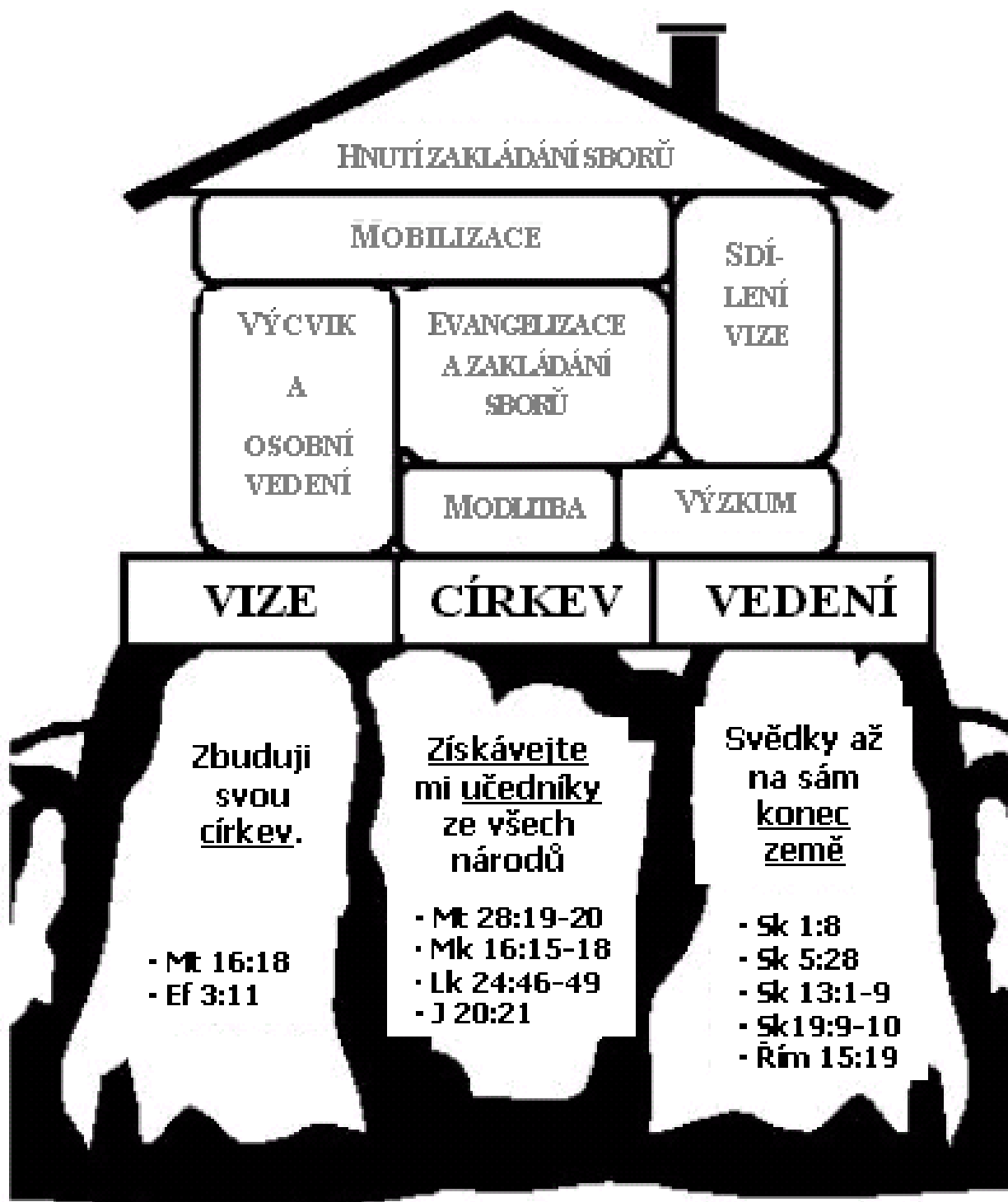
„Národ, který slyšel“, je takový národ, ve kterém každý člověk v každé etnické skupině měl příležitost slyšet a pochopit evangelium o Ježíši Kristu tak, že každý člověk mohl Ježíše Krista buď přijmout nebo odmítnout.

Vedení lidí k pokání a víře v Krista (duchovní narození) a vyučování, které vede k pravdivému následování (duchovní růst), jsou cíle, které mohou být nejlépe naplněny v rámci sboru. Proto v „národě, který slyšel“ existují skupiny věřících, které svědčí o Bohu – sbory a společenství v geografickém, kulturním a jazykovém dosahu každého člověka. Dostatečný počet sborů, které vzniknou a budou růst v kterékoliv oblasti (městě nebo regionu) může zajistit, že *všichni* lidé v této oblasti budou mít příležitost slyšet a přijmout evangelium. Dostatečný počet sborů v určité oblasti je nejlepší cesta, jak vnést do společnosti vliv Boží milosti.

Základní kameny zakládání sborů

Země bude naplněna poznáním Hospodinovy slávy, jako vody pokrývají moře.

(Abakuk 2:14)

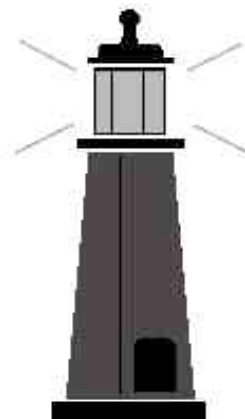
Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé.

Žalm 127:1

3

Vize: Myšlení “Zet”

Proč je vize tak důležitá pro církve jednadvacátého století? Protože vize je to, co dává službě cíl. Odpovídá nám na otázku „Kam směřuje naše služba?“ A jak vedoucím pracovníkům v církvi, tak jejím členům, pomáhá vize jasně zaostřit svůj pohled na budoucnost. Vize je pro církve zásadně důležitá. Bez ní přestanou sbory růst nebo možná dokonce vymřou. „Pokud chce Boží lid pro Boha vykonat velké věci, musí vědět, čeho se chystá dosáhnout.“ (Aubrey Malphrus). William Carey, otec moderní misie, řekl: „Očekávejte od Boha veliké věci a snažte se pro něj veliké věci učinit.“ Jak můžeme vědět, co máme očekávat, když nemáme vizi? Myšlení “Zet” se pokouší takovou vizi formulovat.

O čem je Myšlení “Zet”?

„Zet“ je poslední písmeno latinské abecedy. Jednoduše řečeno: “Zet” je myšlení, které začíná koncem. Co je konečný cíl, kterého chce Bůh dosáhnout? Bůh se chce oslavit tím, že se s ním lidé skrze Krista usmíří (1. Timoteovi 2:3-4, 2. Petrova 3:9). Božím přáním je, aby každý muž, žena a dítě slyšeli a rozuměli evangelium. Jak je možné slyšet a rozumět? Peter Wagner to vysvětluje takto: „Nejefektivnější metoda evangelizace na tomto světě je zakládání nových sborů.“ (Peter Wagner, Church Planting for a Great Harvest“, s. 11)

Váš službě jsou různé věci, které musíme udělat, aby se naplnilo ono pomyslné “Zet”. Když začneme myslet na konečný výsledek – „Zet“ – a budeme postupovat zpět k „A“ (tam jsme dnes), jednotlivé kroky se nám více ujasní. Musíme si napsat osnovu, která bude postupovat od posledního kroku k prvnímu a bude zahrnovat všechny věci, které se musí stát, abychom se dostali z místa, kde jsme teď, až na místo, kde dosáhneme “Zet”.

Tímto „Zet“ nemáme na mysli osobní cíl, jako třeba postavení modlitebny nebo růst vaší služby. Mluvíme tady o cíli, který je větší než kdokoli z vás nebo jakákoli skupina lidí. Jedná se o cíl, kterého může dosáhnout jen Bůh. Váš situaci znamená “Zet” to, že bude založeno tolik sborů, že každý člověk v vaší zemi bude žít nedaleko nějakého sboru, takže evangelium nejen uslyší, ale také jej uvidí v životě Božího lidu.

Vše, co děláme v vaší službě, by mělo přispívat a vést k naplnění Božího přání: aby byla Země plná Jeho slávy. Jakmile známe jednotlivé kroky vedoucí k “Zet”, musíme se ptát: „Vede moje služba přímo k naplnění 'Zet', tzn. konečného cíle?”

Saturace (tzn. naplnění nebo prodchnutí - pozn. překl.) národa sbory je proces, jehož cílem je, aby všichni lidé viděli a slyšeli evangelium. Zakládání sborů je výsledkem myšlení „Zet“ proto, že učedníci jsou získáváni právě prostřednictvím církve. Církve je také povzbuzuje a vede k uctívání, modlitbám, evangelizaci, lásce, dávání, učení, jednotě a vizi.

Aby se splnilo „zet“, musí být církve všude, všichni ji musí vidět. Naše města, regiony a národy musí být nasyceny a prodchnuty Boží slávou právě díky jeho církvi. To je Boží přání – a musí to být i naše vize!

Role vedení

Kdybychom měli říci, že úspěch hnutí na něčem závisí, pak je to jistě vedení. Vedení je jednoduše řečeno vliv. Vedoucí ví, kam jdou, a mají schopnost nadchnout ostatní k tomu, aby šli s nimi. Nejúspěšnější vedoucí umí lidi vést a inspirovat ke spolupráci, tvrdé dřině a je-li to nezbytné, i křisté osobní oběti. To neznamena, že existuje jen jeden styl vedení. Všichni vůdcové však potřebují jednu věc – schopnost vycházet s lidmi. Vůdce nemůže mít úspěch, pokud se nenaučí jednat s lidmi.

*Vedení je vliv. Vedoucí vědí,
kam jdou, a mají schopnost nadchnout
ostatní k tomu, aby šli s nimi.*

Bůh podle své svrchované vůle vybírá a buduje vůdce, kteří zahajují a rozvíjejí práci zakládání sborů. Vůdci hnutí zakládání sborů má mnoho vedoucích vlivů na různých úrovních a v různých oblastech života církve. Vůdcové na celonárodní úrovni motivují celé denominace a národy k rozšíření Božího království. Jiní vedoucí, kterých je mnohem více a mezi které patří kazatelé nebo evangelisté, ovlivňují jednotlivá společenství a oblasti. O nic méně důležitou úlohu mají ještě početnější vedoucí pracovníci na úplně základní úrovni. Tito lidé jsou často necírkevní pracovníci, kteří mohou být zaměstnáni jako inženýři, učitelé nebo úředníci, ale kteří kromě toho vkládají svou energii do rozšíření Božího království jako vedoucí skupinek, dobrovolní kazatelé, zakladatelé sborů, nositelé evangelia, učitelé či modlitebníci.

Hnutí zakládání sborů potřebuje mnoho takových vůdců. A přestože každý z nich pracuje jinak a na jiné úrovni, všichni mají stejný cíl a přispívají ke společnému cíli – naplnění Velkého poslání tak, že ještě za jejich životů bude v naší zemi dostatečný počet zdravých a množících se sborů!

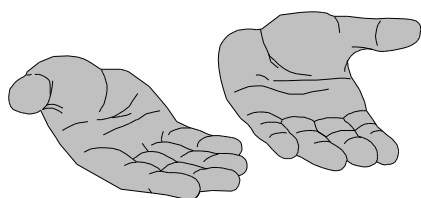
Křesťanský vůdce je člověk s:

- Charakterem
- Vlivem
- Vizí

Svým charakterem je služebník

Křesťanské vedení se od světského liší tím, že nestojí především na moci a postavení. Mnohem více stojí na službě. Ježíš byl ten největší služebník, který kdy přišel na zem; jasně mluvil proti sobeckému vedení (Matouš 20:20-28, Jan 13:1-16) a sám ukazoval opravdovost svého učení službou ostatním (Fp 2:3-8). Jako služebník pokorně konal vůli svého Otce (Lk 22:42, J 6:38, Fp 2:3-8). Ostatním lidem bez ustání pomáhal a vedl je. Dnes si Ježíše lidé pamatují nejvíce pro jeho službu ostatním, kterou vykonal jako Spasitel, učitel, „lékař“ a rádce. Mnoho lidí příliš nepřemýšlí o Ježíši jako o „vůdci“, protože chápou vedení jako postavení, které Ježíš na první pohled neměl. Ale Ježíš rozhodně vůdcem byl. Nejen že ho následovaly davy lidí během jeho života, ale Ježíš zažehl nejúžasnější hnutí v historii a miliony lidí ho následují i dnes.

Je důležité rozumět, že pro křesťana spolu služba a vedení souvisí. Ježíš nebyl vůdce navzdory své pokorné službě, ale právě díky ní. Právě z pozice služebníka Ježíš založil hnutí, které převrátilo svět vzhůru nohama. Ježíš obětoval pro své následovníky i život. On byl (a je) tím největším vůdcem, který kdy žil, protože je tím největším služebníkem, který kdy žil.

Pro ty, kdo následují Ježíše, platí, že mají vést stejným způsobem jako on (Jan 20:21). Vedení není otázkou charismatického prodávání myšlenek, používání nejnovějších motivačních teorií nebo snad cvičení se v osobní moci a autoritě. Stejně jako Ježíš, který konal Boží vůli, i vedoucí v hnutí zakládání sborů se vzdávají své vůle a konají vůli svého Otce a Pána. Pro dosažení výsledků dávají stejně jako služebníci k dispozici sami sebe.

Výjimečný zakladatel sborů v prvním století, apoštol Pavel, pomohl připravit Malou Asii na velký rozmach evangelia díky vyučování ve městě Efezu (Skutky 19:10). Stejně jako Ježíš, i Pavel se jakoby vydal svým učedníkům. Když popisuje, jak sloužil Efezským, zjišťujeme, že právě jeho pokorný postoj služebního vůdce byl zásadně důležitý pro úspěšné vedení (Skutky 20:17-21).

Vliv – mobilizace

Tradičně se lidé na vůdce v církvi dívají jako na ty, kteří „dělají“ službu. *Ve skutečnosti je však úkolem vedení ovlivnit lidi tak, aby byla služba udělána.* Křesťanští vedoucí jsou jako rolníci, kteří zasadí semeno, připraví půdu a dodají vodu, ale nemají žádnou moc donutit semeno, aby vyrostlo (1. Korintským 3:6-7). Práce rolníka spočívá v tom, že dává výživu tomu, co zasadil, a pomáhá odstranit věci, které zabraňují růstu, takže semeno má ty nejlepší podmínky. Situace vůdce v hnutí zakládání sborů je podobná. Podobně jako rolník „dělá“ věci, ale ještě přesnější bude, když řekneme, že „ovlivňuje“. Vedoucí v hnutí zakládání sborů připravují podmínky potřebné k tomu, aby se mohly dít další věci.

Takovéto rozhýbávání může být velice náročné pro lidi, kteří svůj úspěch a vlastní hodnotu zakládají na vykonané práci. Pro takové lidi může být přístup, který prezentuje hnutí zakládání sborů, až neuskutečnitelným krokem víry, protože hnutí zakládání sborů nezávisí na nich, ale na tom, co bude Bůh dělat skrze lidi kolem nich. Hnutí zakládání sborů nemůže vést, usměrňovat nebo udržet nikdo jiný než Bůh. A vůdcové, kteří používají své Bohem dané schopnosti ovlivňovat, mohou věci pouze rozhýbat.

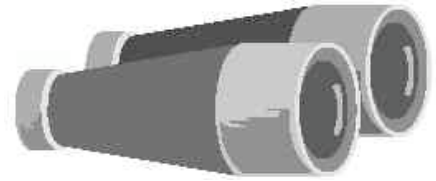
TRADIČNÍ VŮDCE	VŮDCE – HYBATEL
„Musím udělat práci“	„Musím zapojit lidi“
Sám pracuje	Podporuje, cvičí a pomáhá
Pracuje sám	Svěruje a předává práci jiným
Vykonává dobře práci, která je jeho službou	Efektivně vybavuje ostatní ke službě

Pokud nejsou lidé dobře vybaveni ke splnění a naplnění Velkého poslání, pak je to jistě chyba vedení. Bůh má v plánu budovat církev skrze vůdce, kteří vybavují a vedou její členy (Efezským 4:11-13). Jeden ze znaků úspěšného vůdce, který vybavuje ostatní, je zvýšení účinnosti služby ostatních. Vedoucí v hnutí zakládání sborů tomu rozumí a jde jim o to, aby ostatní vybavili skrze povzbuzení a umožnili jim používat jejich obdarování, talenty a schopnosti. Právě vybavování a

příprava evangelistů, vedoucích skupinek, zakladatelů sborů a kazatelů tak, aby jejich počet dále rostl, napomáhá hnutí zakládání sborů.

Vize – Myšlení „Zet“

Vedoucí vřámci hnutí zakládání sborů mají jedinečný cíl. Jsou hnáni kupředu otázkou „Co chce Bůh pro naše město, oblast či národ?“ Jsou přesvědčeni, že Bůh si přeje, aby všichni lidé měli příležitost slyšet evangelium a reagovat na něj. Věří, že právě proto je třeba, aby bylo církev vidět.

Myšlení „Zet“ má vliv na všechny stránky vedení vřnutí zakládání sborů – každodenní cíle, úkoly ve sboru a společnosti. Není to tak, že vedoucí zde jen zakládají programy a organizují instituce. Vedoucí předávají nadšení a inspiraci hnutí tím, že mobilizují věřící křaplnění Velkého poslání. Používají svou Bohem danou schopnost ovlivňovat tak, aby zmobilizovali Kristovo tělo křaplnění Velkého poslání skrze zakládání sborů, které dále porostou.

Vedoucí vřámci hnutí zakládání sborů nevymýšlí vizi. Někdy to tak možná lidem kolem něj připadá, protože často vidí věci, které ostatní nevidí. Vize hnutí zakládání sborů je opravdu Boží vizí. Vedoucí pracovníci ji pouze objevují tak, že dostávají odpověď na otázku „Co chce Bůh?“. Tato otázka může mít na vedení zásadní vliv. Může vést křosažení mnohem větších věcí, než na jaké kdy jiní vedoucí pomysleli. Vedoucí hnutí zakládání sborů se vírou spoléhají na Ježíše a jeho slova že zbuduje svou církev (Matouš 16:18). Pomáhají ostatním a inspirují je k tomu, aby také věřili.

5

Církev

Církev náleží Ježíši Kristu. Koloským 1:18 říká: „On je hlavou těla, totiž církve.“ Církev není jen kazatel nebo jedno společenství či snad denominace. Církev je celé tělo Kristovo, každý křesťan v každém společenství. Církev, *celé* tělo, je Božím nástrojem, kterým se dotýká světa. Církev neexistuje sama pro sebe; existuje, aby naplnila Velké poslání.

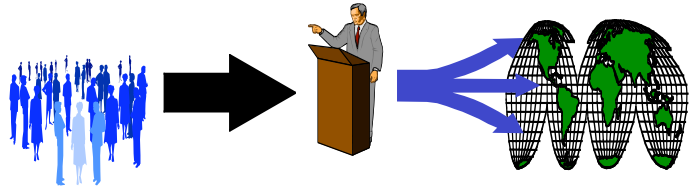
Srovnání modelů církve

Církev a sbory se často řadí do jedné ze dvou kategorií. Buď jsou to místa, kde se lidé shromažďují, nebo mohou být nástroji mobilizace k získání světa pro Krista. Buď mohou existovat jen pro své členy, nebo mají mnohem větší cíl a smysl.

Tyto dva modely jsou pro srovnání ukázány na následujících stranách. Jde o: 1. srovnání církve jako „shromaždiště“ oproti církvi jako „nástroji mobilizace“ a 2. srovnání církve zaměřené na programy oproti církvi zaměřené na Velké poslání.

1. Církev jako „shromaždiště“ oproti církvi jako „nástroji mobilizace“

Církev jako „shromaždiště“

CÍRKEV	PASTOR	SVĚT
<p>Členové jsou „laikové“ – nezapojení v církvi.</p> <p>Členové podporují pastora v jeho práci a službě. Ukazují svou podporu tím, že chodí na shromáždění, dávají desátky a souhlasí s rozhodnutími a činy kazatele.</p> <p>Členové věří, že hlavním účelem církve a sboru je starat se o potřeby členů.</p> <p>Evangelizaci a nesení evangelia nevidí jako svou zodpovědnost.</p>	<p>Pastor je viděn jako profesionál ve službě. Je oslovován „pastore“, „kazateli“ nebo snad „Otče“. On je „Ten, kdo dělá službu“.</p> <p>V laickém sboru většinou pastor dominuje během shromáždění, protože ostatní vidí jen jako „laiky“.</p>	<p>Pastor je jediný, kdo stojí v první linii ve světě.</p> <p>Pastor většinou není ve světě viděn nijak seriózně. Lidé o něm říkají: „Vždyť ho za to platí!“</p> <p>Důsledkem toho je, že svět není získán pro Krista a pastor se vyčerpá, protože se sám snaží udělat všechnu službu.</p>

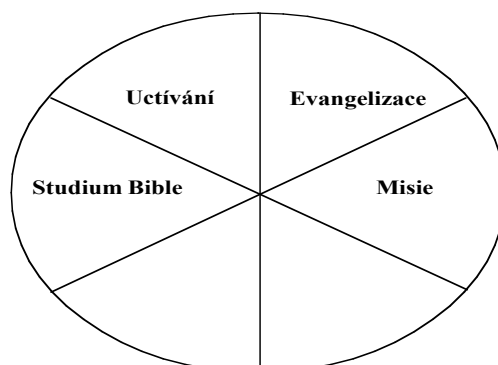
Církev jako „nástroj mobilizace“

VEDOUCÍ	CÍRKEV	SVĚT
<p>Hlavním cílem vedoucích je vybavovat ostatní členy církve ke službě světu (Efezským 4:11-16).</p> <p>Vedoucí musí znát potřeby a duchovní dary členů církve, aby je mohli efektivně vybavit ke službě.</p>	<p>Laikové jsou cvičeni a vyučováni vedením, aby mohli být služebníky. Proto sbor, který má 100 členů, by měl očekávat, že bude mít také 100 služebníků (ne kazatelů).</p> <p>Členům církve je umožněno, aby používali svých duchovních darů ke službě jeden druhému a k evangelizaci.</p> <p>Nesení evangelia světu je hlavní povinností členů církve. Vedení církve zajišťuje vybavování, které členům církve umožní tuto povinnost splnit.</p>	<p>Členové sboru žijí uprostřed světa.</p> <p>Členové sboru jsou služebníky na plný úvazek právě tam, kde sami bydlí.</p> <p>Všechny vrstvy a úrovně společnosti jsou zasaženy evangeliem. (Matouš 28:19-20).</p>

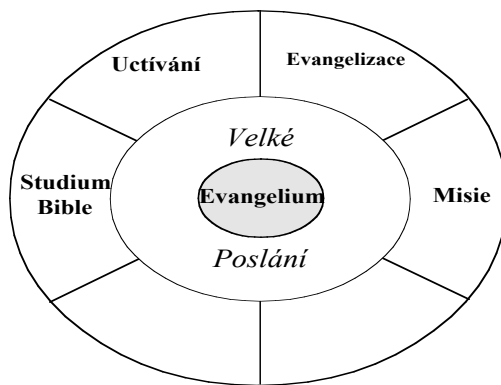
2. Církev zaměřená na programy oproti církvi zaměřené na Velké poslání

Toto je jiný pohled na církev: jsou sbory, kterým jde o programy, a sbory, kterým jde o naplnění Velkého poslání. Ve sboru, který se zaměřuje na programy, jsou tyto oblasti a služby samostatné a existují jen pro své vlastní cíle. Ve sboru, který se zaměřuje na Velké poslání, mají všechny služby, programy a plány jeden společný cíl – šířit evangelium!

Církev zaměřená na programy

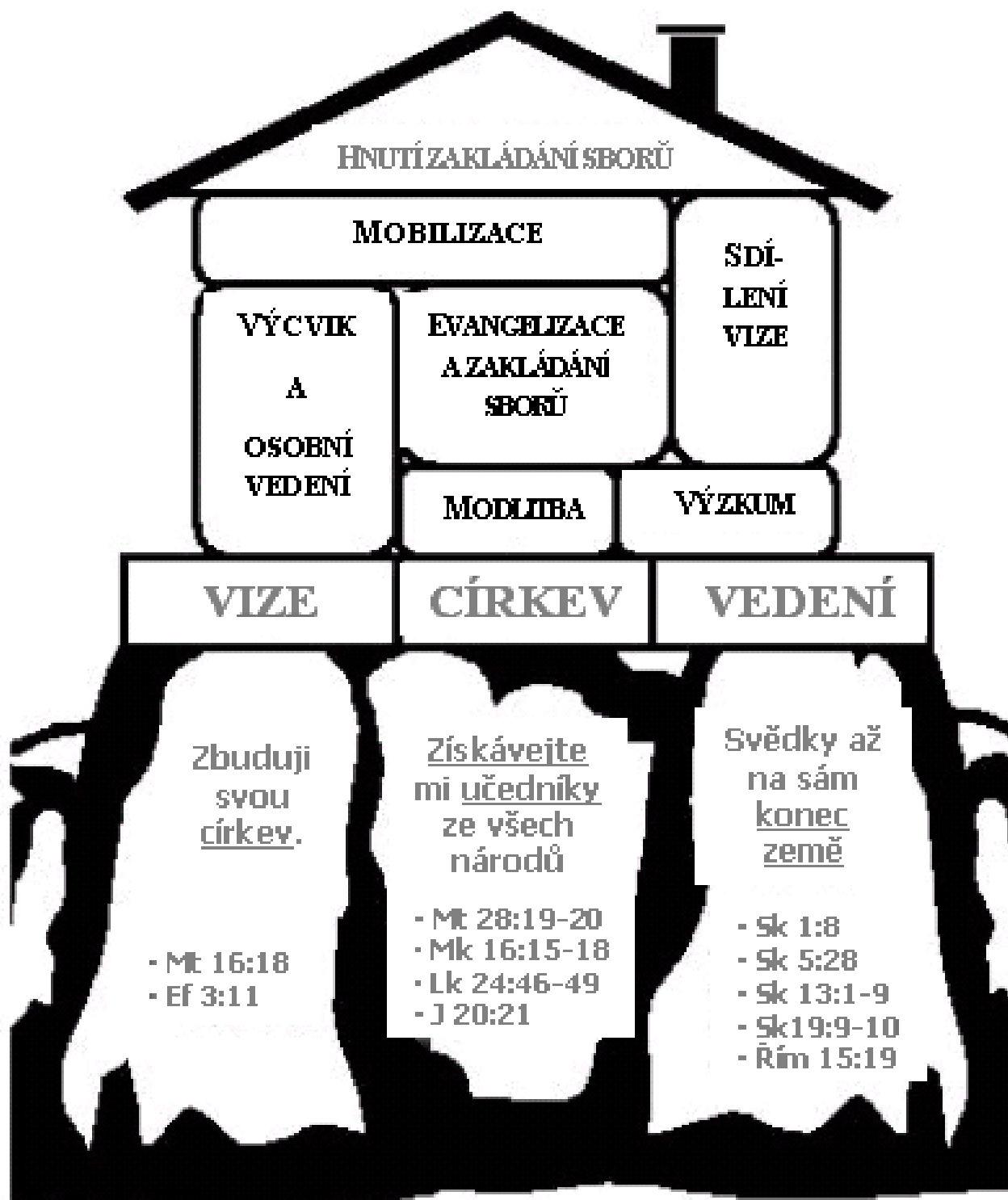

Církev zaměřená na Velké poslání

Etapy zakládání sborů

*Země bude naplněna poznáním Hospodinovy slávy, jako vody pokrývají moře.
(Abakuk 2:14)*

Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé.

Žalm 127:1

Modlitební hnutí

Aby mohlo vzniknout hnutí zakládání sborů, musí se mobilizovat modlitební úsilí. Modlitby a jejich obsah se musí zaměřit na oblasti, o které nám jde – na každou vesnici, každou čtvrť, každé město našeho národa a na všechny lidi, kteří neslyšeli evangelium. Je mnoho způsobů, jakými mohou lidé zorganizovat systém modliteb za město nebo národ.

Uvědomujeme si, že Bůh nepotřebuje naše modlitby, aby dosáhl svého plánu. Jako součást svého svrchovaného plánu se však rozhodl použít nás a naše modlitby, k naplnění své vůle na tomto světě. **Bůh chce použít naše modlitby k naplnění Velkého poslání. Touží po tom, aby vaše modlitby byly spojeny se zakládáním sborů a tak se šířilo evangelium.** Proto bude ještě efektivněji používat svůj lid, když se budeme modlit, aby nás vedl a zmocňoval k svému dílu a rozšiřování jeho církve.

Organizované modlitební úsilí ve velkém měřítku potřebuje některé klíčové části: výzkum, šíření vize, výcvik a hledání a propojení vedoucích.

Výzkum pro modlitby

Protože je Božím plánem, aby lidé s^{ím} byli usmířeni a hlásali jeho slávu na zemi, je pravděpodobné, že Duch Svatý už dal lidem břímě modliteb za jejich sousedství, čtvrť, město nebo národ. Prvním krokem k rozšíření modliteb ve velkém měřítku je to, že najdeme lidi, kteří cítí břímě modliteb.

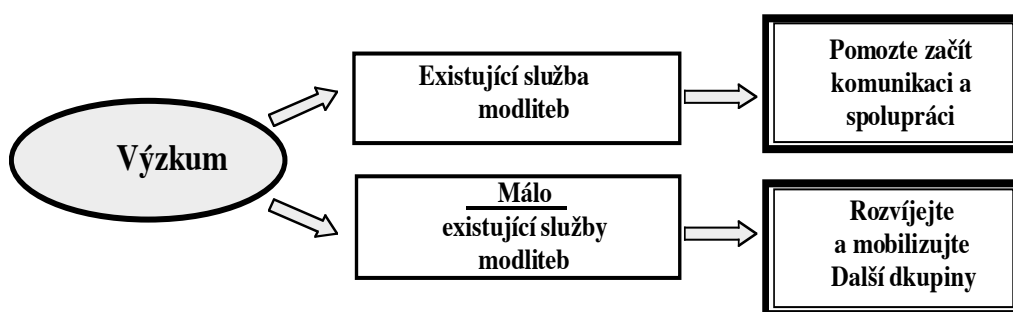
Jakmile víme o existujících skupinách modlitebníků, je třeba je kontaktovat s lidmi, kteří v dané oblasti evangelizují a zakládají sbory. Až příliš často se stává, že modlitební skupiny jsou izolované od evangelizace a práce na zakládání sborů a nemodlí se za ně.

Kromě toho by měli být vedoucí modlitebních skupin povzbuzováni k mobilizaci a zakládání modlitebních skupin v dalších částech svého města, oblasti nebo národa.

Jejich zkušenosti a vize mohou být velice užitečné pro růst jiných, nových vůdců modliteb.

Tyto skupiny se mohou pravidelně spolu se svými sboru scházet k větším modlitebním setkáním – koncertům modliteb. Tato setkání se převážně skládají z uctívání, chval a modliteb za šíření evangelia. To vše podporuje jednotu mezi křesťany, která povede k důležitější práci.

Pokud výzkum ukáže, že v oblasti organizovaných modliteb se zatím mnoho neděje, pak bychom měli prosit Boha, aby připravil potenciální modlitební vůdce, a měli bychom se soustředit na šíření vize a rozšíření organizovaných modliteb ve sborech.

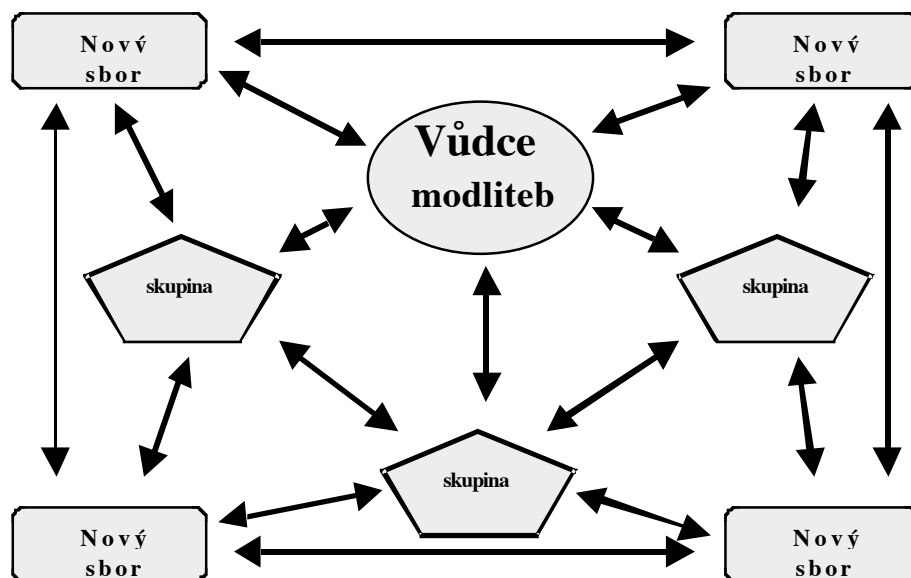
Výcvik a vybavení lidí k tomu, aby se modlili za zakládání sborů

Jakmile lidé přijmou vizi pro to, co chce Bůh dělat v jejich regionu, budou potřebovat konkrétní nápady a pomoc, aby věděli, jak se mohou svými modlitbami zapojit do práce na šíření evangelia. Praktický výcvik v různých způsobech modlitby zahrnuje například:

- Modlitební trojice – malé skupiny o třech členech, které se soustředí na přímluvné modlitby
- Modlitební procházky – čas strávený procházkami a přímluvami za cílovou oblast
- Podpůrný modlitební tým – tým, který pomáhá skupině zakládající sbor skrze přímluvné modlitby
- Duchovní boj – přímluvy za rozpoznání satanových pevností, za odvrácení útoků a protiútok proti postupu nepřitele
- Sdílení informací – zajištění informovanosti a propojení modlitebních skupin a pracovníků na poli zakládání sborů
- Koncerty modliteb – shromáždění, která se pořádají pravidelně a jsou vedena jedním či více vedoucími, kteří „vedou“ čas modliteb
- Národní dny modliteb – celonárodně pořádané dny modliteb zaměřující se především na přímluvy za celý národ
- Modlitby a půst – čas modliteb, který je pořádán namísto jiných denních aktivit, nejčastěji jídla

Nalezení a propojení vůdců modliteb

Aby bylo jakékoliv hnutí úspěšné a účinné, potřebuje vedení. Vůdce modliteb budou pracovat na různých úrovních modlitebního hnutí. Někteří povedou konkrétní skupiny modlitebníků – možná ve sboru nebo sdíleny z více různých sborů v okolí. Jiní povedou modlitební síť – malé skupiny nebo jednotlivce v rámci oblasti, města nebo národa, kteří jsou spojeni břemenem pro modlitby za šíření evangelia v dané oblasti.

Znaky efektivního vůdce modliteb:

- Pokorný a podřízený postoj vůči vedení církve. Neměl by se považovat za důležitějšího než vedoucí sboru.
- Schopnost vést modlitební shromáždění – je schopen udržet téma a cíl modlitebního setkání modliteb a umí zamezit modlitbám, které by byly nevhodné nebo se netýkaly daného tématu.
- Silná víra v Krista a věrnost v duchovních disciplínách jako čtení Bible, osobní modlitby, společenství atd.

- Dobré vztahy s lidmi a dobrá pověst mezi věřícími.
- Umí udržet důvěrné informace v tajnosti, nešíří pomluvy a klepy.
- Má vizi pro zakládání sborů a je schopen ji předat ostatním.
- Je schopný koordinovat sdílení mezi modlitebními skupinami a zakladateli sborů.

Vedoucí modliteb, kteří pracují na národní úrovni, povzbuzují k modlitbám za potřeby celé země a vybízejí k modlitbám za lidi postavené ve vládě, armádě apod. V celé zemi také podporují modlitební sítě, které se soustředí na místní práci, a pomáhají koordinovat různé aktivity (např. národní dny modliteb). Takoví národní vůdci modliteb mohou být ve spojení s podobnými národními vůdci v zahraničí.

Výzkum: Informace strategického významu

Výzkum je nástroj, který pomáhá sborům postupovat směrem k naplnění Velkého poslání. Pomáhá organizacím a sborům dozvědět se, kde je třeba založit nové sbory a jaké metody evangelizace pro různé skupiny lidí úspěšné či neúspěšné.

Výzkum mimo jiné:

- Pomáhá křesťanským pracovníkům porozumět tomu, co chce Bůh dělat v jejich národě nebo v jejich okolí
- Pomáhá jim mít na zřeteli Velké poslání
- Zajišťuje, že jejich postupy budou efektivní a otevřené změnám
- Pomáhá jim poznat, kdy jejich práce skončí

Biblické příklady

Když Bůh povolává lidi do nové služby, často je nejprve vede k tomu, aby si obhlédli situaci. V každé ze situací, které následují, byl výzkum součástí Božího plánu pro konkrétní dobu, konkrétní místo a konkrétní lidi.

- V Numeri Bůh požadoval, aby Izraelci sečetli během příprav k bitvě všechny vojáky (Numeri 1:1-46). Díky tomu se Izraelci mohli před dobytím zaslíbené země zorganizovat. Stejně tak jsou při zakládání sborů informace o tom, jak jsou křesťané připraveni a zda jsou k dispozici, nezbytným nástrojem mobilizace.
- Bůh vyslal zvědy, aby šli a přinesli zprávy o zemi, kterou měli Izraelci zabrat (Numeri 13:1 – 14:38). Díky poznatkům zvědů byli Izraelci schopni udělat si o zemi představu, rozhodnout se, jakou strategii bude třeba použít a jaké překážky budou muset při invazi překonat.

Při zakládání sborů může dobrý výzkum pomoci zjistit, jaký druh lidí bude pravděpodobně nově vzniklý sbor navštěvovat, jak by se tito lidé dali oslovit a jaké překážky se přitom mohou objevit.

- Ježíš chodil mezi lidi a ještě předtím, než mezi ně vyslal učedníky, znal už potřeby zástupů (Matouš 9:35 – 10:1). Sám měl veliký soucit s lidmi právě na základě toho, že byl mezi nimi. Tyto znalosti jej také motivovaly k tomu, aby ostatní povzbuzoval k modlitbám a službě. Stejně tak vede výzkum „na vlastní kůži“ křesťany k soucitu, porozumění, aktivním modlitbám a službě.
- V Janovi 4:35 říká Pán svým učedníkům, aby „pohlédli“ na sklizeň těch, kdo jsou připraveni slyšet Boží slova. Někdy zapomínáme na to, jak se na lidi dívá Bůh. Jak se na ně díváme my? Přehlízíme je? Vidíme je jako překážku? Je jednoduché zapomenout, že Bůh si přeje, abychom šli mezi lidi a přiváděli je k němu. Ježíš používá obraz sklizeň – času, kdy ženci vycházejí na pole, sklízí úrodu a přinášejí ji jejímu majiteli (Jan 4:35-38).
- V biblické církvi vidíme, že jak Bůh žehnal a přidával k ní nové věřící, existovaly psané záznamy o tomto růstu, které sbory společně vedly (Skutky 2:41, 47, 4:4, 5:14, 9:31). Takové informace nám pomáhají vidět, kde a jak Bůh pracuje v lidských životech.

Výzkum potřebujeme i dnes

Abychom mohli získat a udržovat přesný a aktuální obraz o tom, co dělníci – církev – udělali, dělají a ještě mají udělat, potřebujeme přesné plánování, výzkum a analýzu. Je také zásadně důležité zkoumat

prostředí, ve kterém církev pracuje. Až příliš často mají sbory falešné představy, nejasné odhady, zastaralé formy a chybné údaje. To, co bylo pravda včera, může dnes být už jen fikce. A když se to stane, království temnoty získává výhodu. Tak vstupujeme do války mezi dvěma královstvími (Koloským 1:13-14). Aby zvítězilo království světla, je třeba osvětlit fakta. Pravdu, tj. fakta, realitu a světlo – je třeba znát, aby mohla temnota zmizet. Ježíš řekl „a pravda vás učiní svobodnými“. Ani ta největší pravda o Bohu však není účinná, pokud není účinně prezentována – pokud ji lidé nepřijmou a nezačnou podle ní jednat.

Abychom mohli efektivně nést dobrou zprávu o pravdě, potřebujeme dobré informace o svém publiku – o tom, jak vypadá pole před sklizní. Informace o nespasených lidech nám také pomohou zmobilizovat celé Kristovo tělo v daném městě nebo regionu k tomu, aby začalo lidi aktivně oslovovat evangeliem.

Někdy se stává, že zakládání a růst sborů stagnuje, protože chybí informace. Úspěch služby vyžaduje správné informace ve správné formě, ve správných rukou a ve správný čas. Když takové informace máme, úspěch ještě není zaručen, bez nich ho však nedosáhneme vůbec. Proč některé sbory v určitém regionu rostou, zatímco jiné se zmenšují nebo stagnují? Pečlivý pohled často ukáže, že jim chybí povědomí o společenských a kulturních rozdílech ve společnosti. Vedoucí takových společenství mají představu, že celá úroda se skládá pouze z jablek, a vůbec nejsou schopni vidět brambory nebo vinnou révu.

Průzkum „pole před žní“

Spojení „pole před žní“ pochází ze 4. kapitoly Janova evangelia, kde Ježíš říká učedníkům, aby pohlédli na pole, která již zbledla ke žni. Slova „pohlédnout“ a „pole“ jsou pro nás důležitá. „Pohlédnout“ znamená studovat nebo zkoumat za účelem vyvození závěrů. Toto slovo se vztahuje na výzkum. Slovo „pole“ se vztahuje na lidi. Ježíš vyzýval učedníky, aby pohlédli na lidi, kteří křtem přicházeli a kteří zřejmě od samařské ženy slyšeli o Ježíši a o Jeho evangeliu. Mluvil o sklizni duší. (viz také Lukáš 10, Matouš 9).

Když se zamýšlíme nad určitou cílovou oblastí (která je často určena geopoliticky) nebo cílovou skupinu (často definovanou tradicemi, jazykem, vírou a zvyky), potřebujeme vždy několik druhů informací. Zakladatelé sborů by měli znát sociální, kulturní a náboženská specifika cílové skupiny. Často je k evangelizaci potřeba nových metod – to platí jak o výcviku a zakládání sborů, tak o již existujících sborech. „Obvyklé metody“ přinesou „obvyklé výsledky“. Rychle se mění doba, ve které žijeme, často zapřičiňuje třenice a problémy mezi církví a novou generací. Musíme tedy porozumět způsobu myšlení a vnímání těch, kteří jsou mimo církev.

Sběr informací o poli před sklizní můžeme provádět například pomocí osobních interview a dotazníků. Některé základní informace můžeme získat na vládních úřadech, knihovnách nebo různých informačních centrech. Stále více informací se také zpřístupňuje na internetu. Určité množství „výzkumu v terénu“ však bude nezbytné, abychom mohli doplnit detaily a aktualizovat je. Tyto výzkumy a rozhovory by měly být připravené tak, aby pomohly určit, jaké jsou současné fyzické, citové a duchovní potřeby lidí kolem nás. Může být například cenné zeptat se místních zastupitelů a úředníků, jak oni vidí potřeby svého regionu – a vždycky se jich také ptát, jak se za ně můžete modlit!

Výzkum „dělníků“

Dělníci pocházejí ze sborů, denominací a mezisborových skupin (např. vzdělávacích institucí, organizací zabývajících se učenictvím a výcvikem a křesťanských médií). Abychom mohli získat údaje o dělnících na sklizni, budeme potřebovat informace o počtu sborů, jejich denominační příslušnosti, organizačním propojení, velikosti a rozložení v geografické oblasti a ve společenských skupinách. Je důležité zmapovat, kde sbory jsou, a poznačit si, kdo v nich vlastně je. Musíme si

všimnout, které sbory rostou a které ne. Důležité je také zjistit, kdo používá efektivní metody evangelizace, vedení, výcviku, sociální služby a výcviku zakládání sborů.

I když je možné, že některé informace už existují v různých publikacích, je pravděpodobné, že velkou část budeme muset získat sami. To je však dobře, protože je třeba osobně se seznámit se všemi aspekty cílového prostředí. Nejenže se tak zlepší naše znalosti, ale můžeme také získat důvěryhodnost, která se jinak získává jen těžko.

Shrnutí: Informace potřebujeme, abychom byli schopni...

- Určit a popsat stav pole před žní a situaci dělníků v poli
- Připravit jasný plán toho, kde už sbory jsou a kde ne (i s pomocí mapy)
- Určit, kde církev roste a kde ne, a porozumět odpovídajícím příčinám
- Udělat si jasný obrázek o etnickém a kulturním složení cílové oblasti
- Zhodnotit, kde se sbor nachází vzhledem k dlouhodobým a krátkodobým cílům.
- Popsat úkol, který musí být splněn, aby se dosáhlo cílů stanovených pro různé geografické, etnické a kulturní sféry.
- Rozeznat hlavní „bolavá místa“ společnosti.
- Popsat politickou, kulturní a duchovní minulost. Objevit pevnosti nepřítelů.
- Určit míru vlivu církve na různé prvky života společnosti.

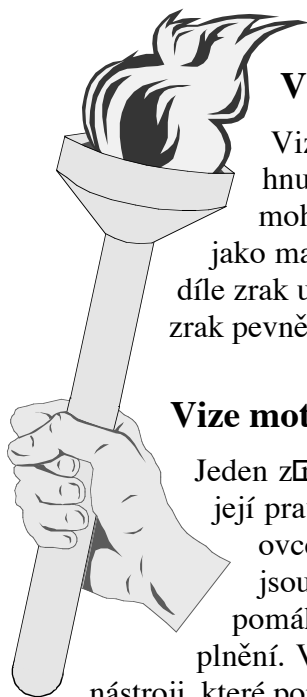
Použití informací z výzkumu

Ať už jsou informace jakkoliv důležité, vždycky bude všechno záležet na lidech – na zbožných mužích a ženách, kteří chtějí dosáhnout toho, že budou naplňovány Boží plány pro jeho tělo a Nevěstu. Na takových lidech, kteří věrně slouží, používají svých darů a jsou ochotni se obětovat proto, aby ostatní mohli žít.

Když se o získané informace podělíme s regionálním vedením, může nám to hodně otevřít oči. Uvědomíme si, že naše služba je jen jedním z kousků celé velké skládačky. Když pak pohlédneme na zbývající úkoly, uvědomíme si, co z nich vyplývá pro nás i pro ostatní. Spolu se zjevenou Boží vůlí jsou pro nás informace „bitevním pokřikem“, za jehož zvuku začneme „dobývat zemi“ tohoto pokolení.

Předávání vize

Pozvání Božímu lidu k^očinění Boží vůle

Vize určuje směr

Vize táhne lidi kupředu a dává jim směr. Na světě existují oblasti, kde nevzniklo hnutí zakládání sborů právě proto, že tamním sborům chybí vize. Jak se ale lidé mohou snažit o něco, co nevidí, nebo co vidí jen ve vzdálené budoucnosti? Stejně jako maják, který vede loď plující po rozbourřeném moři, nám vize pomáhá mít v našem díle zrak upřený na cíl. Nemůžeme jít za výsledkem, který nevidíme. Ale když budeme mít zrak pevně upřený na cíl, budeme mířit přímo k němu.

Vize motivuje

Jeden z^o největších problémů dnešní církve je způsoben tím, že si křesťané neuvědomují její pravý účel. Tělo Kristovo má tendenci usnout a tvrdě spát. Boží lid, podobně jako ovce bez pastýře, snadno odbočí ze směru, kterým má jít, a namísto kroků víry, které jsou nezbytné pro myšlení „Zet“, si vybírá cestu nejmenšího odporu. Předávání vize pomáhá církvi znovu si uvědomit, jaký je její smysl, a činí ji zodpovědnou za jeho plnění. Věřící si potřebují pravidelně připomínat Boží priority a náš cíl: máme být jeho nástroji, které pomohou k^osmíření národů s^o Bohem.

Předávání vize pomáhá církvi znovu si uvědomit, jaký je její smysl, a činí ji odpovědnou za jeho plnění.

Vize se musí předávat znova a znova. Částečně je toho možné dosáhnout tím, že se bude kázat a vyučovat o smyslu církve a o podstatě Velkého poslání, nebo tím, že se bude mluvit o myšlení „Zet“ a pokládat onu důležitou otázku: „Co chce Bůh?“

Vize a víra

Boží přání mít učedníky ze všech národů a lidí je zřejmé, ale někteří lidé na ně reagují skepticky, hlavně když jde o jeho dosažení: „Jsme příliš malí a chudí, toho se nemůžeme zúčastnit, to u nás nemůže fungovat!“ Povolal nás Bůh, abychom dělali nemožné věci? Povolal nás snad k^o něčemu, k čemu by nás nejdřív nevybavil? Pokud ne, pak je třeba se ptát, co tu chybí. Víra!

V^opisu Židům 11:6 se píše: „Bez víry se nelze zalíbit Bohu.“ Ve stejné kapitole čteme o starozákonních hrdinech, kteří věřili v naplnění toho, k^o čemu je Bůh povolal, a také tak jednali, takže „dobývali království, uskutečňovali Boží spravedlnost a dosáhli toho, co jim bylo zaslíbeno“ (Židům 11:33). Bůh nám dává vizi. Potřebujeme víru, abychom byli schopni udělat více než jen pohlédnout na svou vizi a říci: „Ano, ale...“. Aby ve vašem regionu vzniklo hnutí zakládání sborů, musíte odpovědět na tuto vizi vírou. Takový postoj víry Bůh požehná!

Vaše role ve sdílení vize

Můžete vy sami zajistit, že každý člověk ve vašem národě bude mít v dosahu sbor? Samozřejmě že ne. Můžete vy sami zajistit, že každý člověk ve vašem městě nebo regionu bude mít v dosahu sbor? Opět platí – pravděpodobně ne. Bůh si vás však může k dosažení těchto cílů použít. Jsou některé konkrétní věci, které můžete dělat, abyste ostatním předali vizi, kterou Bůh má, a motivovali je k tomu, aby ji přijali za svou. Pak budeme moci společně pracovat na jejím naplnění.

Vize je palivo, které umožňuje, aby se hnutí šířilo – takže ŠÍRTE VIZI!

Zaprvé – přijměte vizi za vlastní

Boží plán není to, že budete mít sbor, ale to, že všechny národy uslyší evangelium. Pohlédněte na celé pole před sklizní – nejen na svůj záhonek – a uvidíte, jak zbělelo ke žni. Zjistěte, co Bůh dělá ve vašem regionu. Nadchněte se pro Jeho práci. Začněte se modlit za celé pole. Uvědomte si, že jste jedním z dělníků na Božím poli ve vašem regionu.

Zadruhé – podělte se o vizi

Podělte se o nadšení, které máte pro Boží vizi. Pomozte ostatním členům vašeho sboru podílet se na naplňování Božího plánu pro tento svět. Ukažte jim, jak je tento úkol důležitý. Modlete se s nimi za celé pole. Žhavý uhlík, který je sám, rychle vychladne, ale mnoho uhlíků, které hoří pohromadě, zůstane dlouho horkých.

Zatřetí – Začněte vizi naplňovat

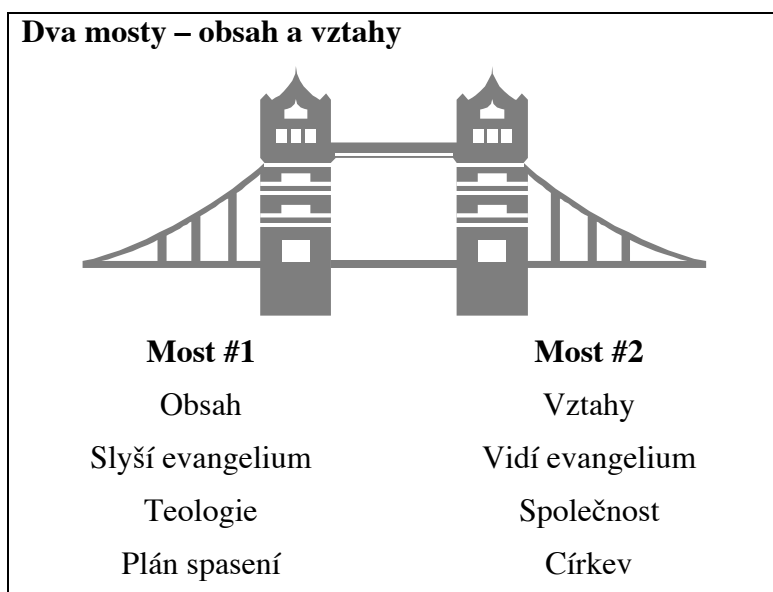
Sejděte se ostatními kazateli ve vašem regionu. Předávejte jim vizi, že celý region uslyší evangelium ke slávě Boží. Začněte se společně modlit za naplnění Velkého poslání ve vašem regionu. Spolupracujte s ostatními kazateli, kteří mají stejnou vizi, na získání cílové oblasti pro Krista. Začněte pracovat na výzkumu a zjistěte, kde nových sborů je potřeba. Začněte připravovat lidi, kteří budou tyto nové sbory zakládat. Dodejte těmto novým vedoucím sílu k tomu, aby mohli svůj úkol zdárně vykonat. Pokračujte ve výzkumu a modlitbách.

Závěr:

Předávání vize má vést církve k větší závislosti na Bohu a odevzdání se jeho vůli. Vize však inspiruje a dává směr jen tehdy, když ji lidé slyší, chápou a přijímají za svou. Biblická vize musí být předávána, aby mohlo dojít k povzbuzení víry a změnám v životech lidí. Pokud se nezmění životní hodnoty, pak bude potom jakákoli změna v prioritách, chování, skutečích a službě jen povrchní a dočasná.

Evangelizace, která vede k zakládání sborů

Je nemožné založit sbor bez evangelizace, ale evangelizace sama o sobě nestačí. Cílem zakladatelů sborů není jen přinést lidem evangelium nebo jim pouze pomoci rozhodnout se pro Krista. Jejich cílem je udělat z nich učedníky, kteří budou růst ve společenství Božího lidu a budou se scházet ke společnému uctívání. Pokud je církev hlavním Božím nástrojem evangelizace na tomto světě, evangelizace by měla vždy vést k růstu stávajících sborů nebo k zakládání nových.

Existují dva mosty, po kterých musí člověk přejít, aby došel ke spáse a začlenil se do sboru. První most je teologický. Odpovídá základnímu poselství a teologickým pravdám evangelia. Druhým mostem je pak most vztahů. Právě vztahy pomohou člověku stát se součástí společenství křesťanů. Pokud lidé slyší poselství evangelia, aniž by navázali vztahy, dojde v procesu získávání učedníků ke zkratu.

Důležité principy směřující k propojení evangelizace a zakládání sborů

Tradiční formy evangelizace často vedou k tomu, že se lidé rozhodnou pro Krista, ale nepřekročí druhý most a nezačlení se do sboru. Tak se stává, že tito noví křesťané se nezapojí do procesu učednictví a přijdou i o pozitivní vliv ostatních křesťanů.

Pomocí jednoho nebo všech následujících principů může vedoucí v církvi nebo zakladatel sborů převést ztracené lidi přes oba mosty, takže přijmou spasení a stanou se aktivními členy Kristova těla.

1. Udávat směr evangelizaci má vize zakládání sborů

Lidé, kteří začnou evangelizovat, musí mít na mysli své „Zet“. Přivádět lidi ke Kristu znamená, že budou s novými křesťany také dále pracovat a pomohou jim začlenit se do živého společenství křesťanů. Proto by evangelizační strategie měly zahrnovat i zakládání nových sborů. Týmy evangelistů by se měly snažit co nejvíce spolupracovat se sbory ve svém regionu na tom, aby se noví křesťané mohli stát jejich součástí. Tam, kde není živý sbor, by měly plány evangelizace zahrnovat založení nových sborů.

2. Používání „přirozených sítí“

Každý člověk má síť přátel, příbuzných, spolupracovníků a jiných lidí, které dobře zná a se kterými má pravidelný kontakt. Tyto přirozené vztahy umožňují nenásilnou výměnu názorů. Často se stává, že lidé v rámci těchto sítí vztahů přijímají Ježíše „jeden od druhého“, protože evangelium se podobně jako elektřina šíří cestou nejmenšího odporu.

Ježíš si existenci takových sítí uvědomoval a uměl zasáhnout jak jednotlivce, tak celé sítě. V Matouši 9:9-10 povolal Matouše a brzy na to byl v jeho domě, kde se shromáždila celá skupina (sít) místních celníků. Poté, co se Ježíš setkal s rybářem Ondřejem, ho najednou začala následovat celá skupina rybářů (Jan 1:40,41). Když Ježíš sdělil evangelium jednomu člověku, často mu řekl, aby se podělil o tuto dobrou zprávu s ostatními lidmi v jeho okolí (Lukáš 8:38,39). Kniha Skutků je plná příběhů o celých rodinách (Skutky 11:14, 16:31) a vesnicích (Skutky 9:35), které přijaly Krista díky předchozímu obrácení jediného člověka.

3. Noví křesťané by měli hned svědčit

Nově přijatá víra je nakažlivá. I bez hlubokého pochopení teologie jsou noví věřící s nadšením ochotni svědčit o tom, jak hluboká změna se v jejich životech odehrála. A ostatní lidé mohou často tuto náhlou změnu vidět jasněji než po dlouhé době křesťanského růstu.

V Janovi 4 máme příklad nového věřícího, který okamžitě vydává svědectví. Poté, co se hříšná samařanka setkala s Ježíšem, začala svědčit jednoduchým, ale účinným způsobem: „Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno, co jsem dělala. Není to snad Mesiáš?“ Tato žena nemohla zodpovědět složité teologické otázky, ale věděla, co se jí přihodilo. A kdo se s ní mohl přít? Mluvila z vlastní zkušenosti, což bylo vše, co potřebovala, aby mohla ostatní přivést k Ježíši. Lidé z města se hned běželi seznámit s Ježíšem. Jak účinné by asi bylo její svědectví, kdyby se rozhodla nejprve třeba rok počkat a teprve potom všem řekla, co se stalo?

4. Musíme jít ke „strážcům brány“

V každé skupině lidí jsou takoví, kteří mají větší vliv než ostatní. Když dojde ve skupině k nějaké změně, právě tito lidé ji buď iniciují nebo alespoň umožní. Když jsou pro Krista získáni tito vlivní lidé, pak je pravděpodobné, ostatní půjdou za nimi. Tyto lidi nazýváme „strážcové brány“ kvůli vlivu, který mají na své okolí, a také proto, že právě oni nám mohou pomoci zasáhnout celou skupinu.

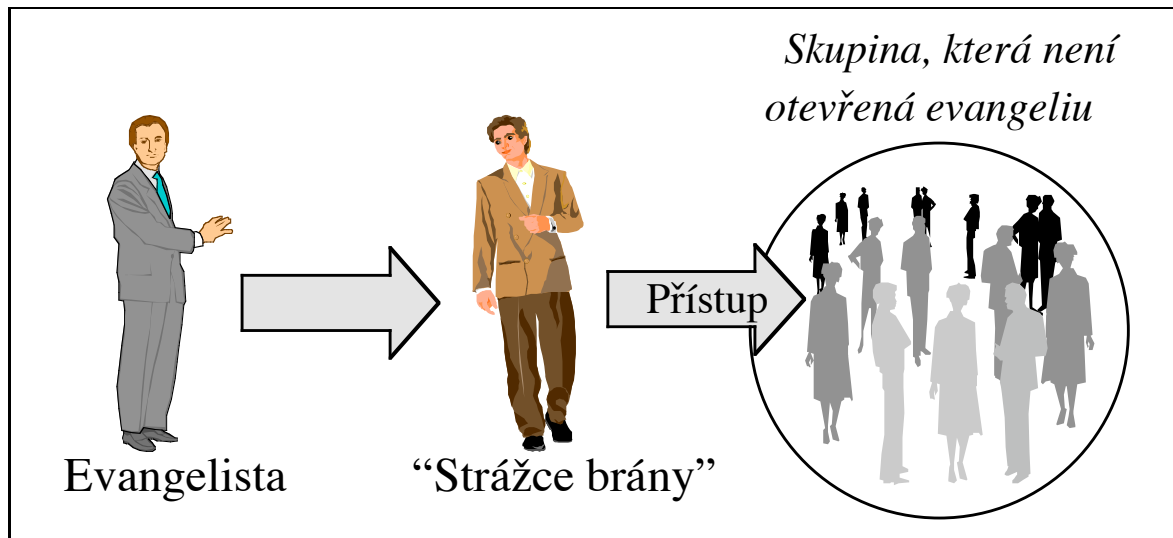
Kdo je tedy „strážce brány“? Je to člověk, který...

- má ve skupině dobrou pověst
- je nám přátelsky nakloněn
- je otevřený evangeliu

Apoštol Pavel, velký zakladatel sborů, této skutečnosti dobře rozuměl. Snažil se získat vlivné lidi. Protože chápal velký vliv králů (Přísloví 16:15, 19:12), osobně jim prezentoval evangelium (Skutky 9:15). Kázal evangelium před místodržitelem Felixem, před Festem i před králem Agrippou (Skutky 23-26). Pavlova strategie zakládání sborů byla taková, že nejdříve kázal v synagoze a potom učil v domě jednoho ze „strážců brány“. Například ve Filipech to byla Lydie (Skutky 16:11-15), v Tesalonice Jáson (Skutky 17:1-9) a v Korintě Titus Justus (Skutky 18:7). Když Pavel někoho přivedl ke Kristu, často následovali další.

Jiné příklady „strážců brány“:

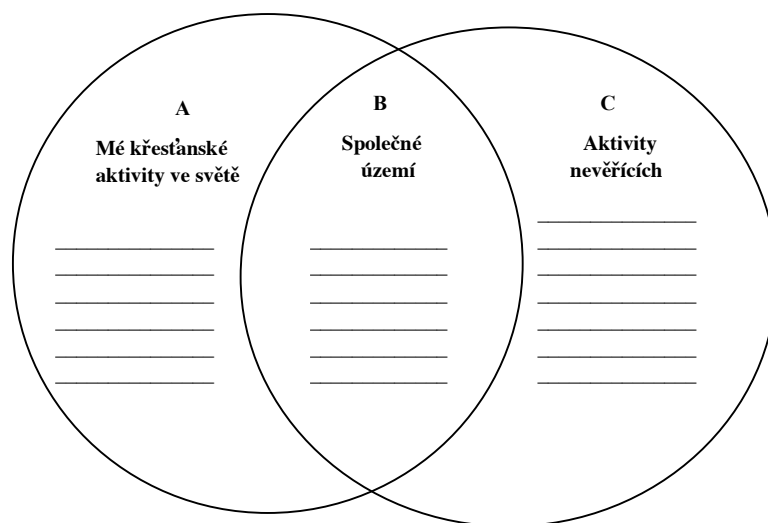
- žalárník ve Filipech (Skutky 16:32-34)
- Krispus (Skutky 18:8)
- Štěpán (1. Korintským 16:15,16)

5. Hledejte „neutrální území“

Někdy nám právě nalezení „neutrálního území“ umožní vybudovat vztahy s lidmi a přivést je ke Kristu. „Neutrální území“ zahrnuje aktivity, které jsou společné pro věřící a nevěřící. Můžeme je využít k budování vztahů a sdílení evangelia.

Zkuste teď několik minut strávit tím, že si napíšete seznam aktivit na „neutrálním území“, které jsou součástí vašeho křesťanského života. Napište si je pod sebe do sloupce **A** v diagramu na následující stránce. Pak napište seznam aktivit, které jsou pro vás nepřijatelné, ale pro nevěřící lidi ve vaší cílové skupině jsou běžné, a umístěte je do sloupce **C**. Nakonec napište do sloupce **B** všechny aktivity, které jsou pro vás běžné nebo přijatelné a které by byly přijatelné i pro nevěřící lidi kolem vás.

6. Přemýšlejte o kulturních bariérách

Lidé jen málokdy překračují hranice kultur. Možná učiní rozhodnutí pro Krista, ale je pro ně často těžké stát se součástí sboru, který od nich vyžaduje překročení mostu mezi kulturami. Kulturní a společenská bariéra může být hodně vysoká. Bylo by pro ně jednodušší scházet se s lidmi ze stejné společenské nebo etnické skupiny a s lidmi se stejným ekonomickým postavením.

Je pravděpodobnější, že noví křesťané se stanou součástí existujícího sboru, pokud nebudou muset překonávat takové hranice. Často se však stává, že starý zavedený sbor vnímají jako cizí, nepříjemnou a neznámou subkulturu. Pavel byl ochoten přizpůsobit své chování, aby snížil vliv kulturních bariér mezi sebou a lidmi, které chtěl zasáhnout (1. Korintským 9). Zakládání sborů je efektivní způsob, jak využít tohoto principu komunikace na stejné úrovni. Nové sbory, stejně jako nové měchy, mohou používat formy, které budou odpovídat kulturnímu a společenskému prostředí nových křesťanů.

„Když jsem sloužil v americké armádě, naučil jsem se, že bez ohledu na to, kolik bomb a střel dopadne na nepřítele, zemi vždy nakonec zaberou a porazí pěšáci s puškou v ruce. To platí i v duchovní oblasti. Nakonec nebude záležet tak moc na tom, kolik uděláme velkých evangelizačních akcí, rádiových pořadů nebo kolik rozdáme literatury. Nejdůležitější bude nakonec řadový zakladatel sborů s Biblií a evangeliem, který s pomocí modlitební podpory získá vesnice a města pro Ježíše tím, že založí sbory, které kážou evangelium a dále se množí.“

Rick Correll – Church Planters' Training, International

10

Výcvik

Božím plánem je budovat církve skrze vedoucí, kteří vybavují ostatní členy ke službě (Efezským 4:11-13). Praktický výcvik, který probíhá na mnoha úrovních, je základem hnutí zakládání sborů. Příprava evangelistů, vedoucích buněčných skupinek, zakladatelů sborů a kazatelů, která se stále rozšiřuje, pomáhá církvi růst a šířit se. Je úžasné, co všechno se může stát, když obyčejní lidé začnou díky praktickému výcviku používat své schopnosti a obdarování.

Pokud si přejeme, aby vzniklo hnutí zakládání sborů, pak musíme Boží lid připravit. Každý sbor by měl být výcvikové centrum a každý křesťan, který je zapojen do nějaké služby, by se měl účastnit výcviku ostatních. Boží lid by měl získat motivaci a být připraven ke konání Božího díla.

Výcvik se zaměřuje na dovednosti služby

Mnoho lidí si plete výcvik s vyučováním nebo dokonce s kázáním. V naší službě jsou potřebné všechny tyto oblasti, ale musíme si uvědomit, jaký je mezi nimi rozdíl:

- **Kázání** znamená hlásat pravdu a snažit se pomoci posluchačům reagovat na ni osobním rozhodnutím.
- **Vyučování** znamená prezentovat nebo přenášet pravdu nebo informaci tak, že posluchač jí sám porozumí.
- **Výcvik** znamená vybavovat a rozvíjet schopnosti praktickým způsobem tak, že se změní jednání člověka, kterého trénujeme, a ten je potom schopen danou činnost úspěšně vykonávat.

Mnoho sborů má biblické kázání a pevné učení, ale postrádá výcvik, který by členy vedl ke službě. Výcvik je aktivní proces – nejlepší způsob, jak připravit lidi, spočívá v jejich zapojení do služby zkušeným. Nejvíce se naučí z toho, co sami budou dělat.

Následujících pět kroků pomůže člověku naučit se praktickou dovednost

1. Krok: „Dělám to sám“ – Ukažte člověku službu a vysvětlete mu, jak funguje. Váš příklad je začátkem výcviku. Výcvik je často neúspěšný právě proto, že na začátku chybí správný vzor.

2. Krok: „Dělám to sám, ty se díváš“ – Je pravda, že náš učedník se díval i na první krok, ale tam šlo o pasivní, jednosměrnou aktivitu. V tomto stadiu dochází k aktivní, obousměrné interakci mezi vedoucím a učedníkem. Ten ví, že jde o součást výcviku, a snaží se přijmout vše, co se může z pozorování naučit. Je velice všechny své kroky vysvětlovat. Říkejte svému učedníkovi, co děláte a proč to děláte.

3. Krok: „Děláme to spolu“ – Toto stadium je podobné tomu, když se dítě učí jezdit na kole a rodič jej podle potřeby přidržuje. Vaše přítomnost dodá učedníkovi jistotu, že mu pomůžete, když bude mít problémy, ale zároveň má možnost vyzkoušet si věci, které se od vás naučil.

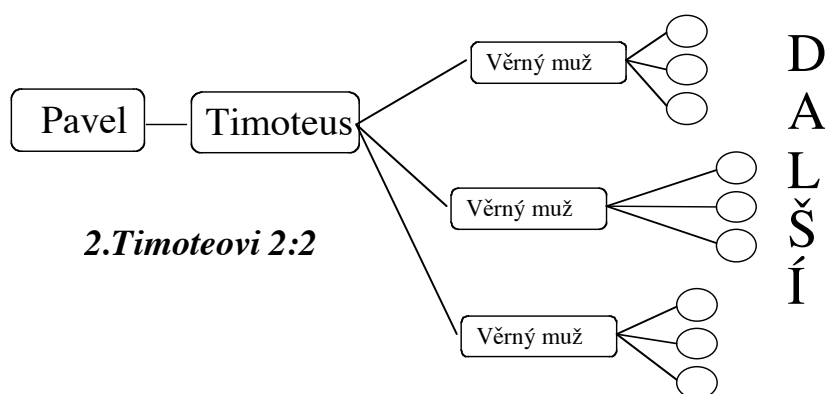
4. Krok: „Děláš to ty, já se budu dívat“ – Pozorujte svého učedníka, aniž byste zasahovali do jeho práce. Dejte mu možnost uspět nebo selhat a až tehdy, když je po všem a můžete si v soukromí promluvit, mu objektivně vysvětlete silné a slabé stránky toho, co jste viděli. Je důležité vysvětlit jak dobré tak špatné věci, ale kdykoliv je to možné, zdůrazněte to pozitivní.

5. Krok: „Děláš to sám“ – Jakmile si myslíte, že nový vedoucí je připraven, předejte mu celý úkol do rukou. Neuspěchejte tento okamžik, ale často se naopak stává, že lidé čekají příliš dlouho a svou neustálou přítomností „ochromí“ učednickovy schopnosti. Povzbudte také svého nového kolegu k tomu, aby začal v této službě školit někoho dalšího.

Výcvik by se měl opakovat

Hnutí zakládání sborů potřebuje metody a koncepty výcviku, které mohou sami studenti později vyučovat další lidi. Pavel předpokládal, že jeho výcvik a příprava Timotea bude pokračovat po čtyři generace. Vše začalo tím, že mu Pavel předal učení z vlastního srdce (2. Timoteovi 2:2). Timoteus pak vyučoval věrné muže, kteří „byli schopni učit zase jiné“. Tento model čtyř generací je základem plánování výcviku. Jedním z hlavních požadavků na výcvik je pak jednoduchost, která ostatním umožní náš výcvik dále používat bez potřeby shánění drahých pomůcek či splnění vysokých nároků na znalosti nebo formální vzdělání.

Tento princip násobení platí na všech úrovních církve. Vedoucí skupinek vedou své učedníky křesťanu, aby mohli vést nové skupinky. Zakladatelé sborů se snaží u nových křesťanů objevit a podpořit různé dary, takže se noví věřící mohou později stát vedoucími nových sborů. Pastoři vyučují některé členy sboru, aby byli schopni stát se pastory nových oblastí služby nebo dceřiných sborů.

Výcvik musí být k dispozici všem

Úkolem církve je připravovat dělníky k naplnění Velkého poslání. Když lidé slyší o výcviku ke službě, většinou si představí semináře a biblické školy nebo podobné programy, které jsou vedeny z jednoho centra. To je velice smutné, protože některé z nejlepších výcvikových programů na světě žádné takové centrum nemají a nezávisle fungují v mnoha různých sborech. Když řekneme, že všichni pracovníci, kteří chtějí pracovat v církvi, musí kvůli získání potřebného výcviku odjet pryč, pak tím zpomalujeme a komplikujeme evangelizaci a hnutí zakládání sborů. Když naopak sbory začnou brát vážně svou zodpovědnost za přípravu pracovníků, stane se výcvik dostupnějším pro mnohem víc lidí.

Výcvik zahrnuje osobní vedení

Osobní vedení je vztah, který spočívá na tom, že člověk, který má nějaké znalosti nebo schopnosti, je postupně předává jinému člověku tak, že ho to vede k osobnímu růstu a vývoji. Výcvik by měl být zaměřen na dlouhodobý vztah mezi rádcem (tím, který učí) a učedníkem. Rádce pozoruje učedníka v jeho službě, povzbuzuje ho a modlí se za něj, ukazuje mu, jak pokročil, a radí mu. Rádce není starý, nudný profesor, který dává přednášky a sepisuje knihy. Je to spíše přítel, který navštěvuje učedníky ve službě, aby viděl, co dělají, modlil se za ně, povzbuzoval je a pomáhal jim. Průzkumy mezi zakladateli sborů, kteří prošli formálním výcvikem, ukázaly, že právě „navštěvy v poli“ (osobní vedení) pro ně byly ze všech forem výcviku nejcennější – více než třeba vyučování či finanční pomoc.

Osobní vedení znamená:

- Radit lidem spíše než je řídit
- Vybavovat lidi spíše než je ovládat
- Investovat do lidí spíše než od nich něco vyžadovat
- Předávat jim vizi spíše než je do něčeho tlačit
- Povzbuzovat je spíše než je kritizovat
- Přesvědčovat spíše než rozkazovat
- Trénovat spíše než přednášet

Výcvik zakladatelů sborů

Aby bylo zakládání sborů opravdu „saturační“, musí nové sbory vzniknout opravdu všude! Někdo je musí založit, a proto by měl být výcvik zakladatelů sborů jednoznačnou prioritou. Systém výcviku však nevznikne sám od sebe. Je klíčem třeba cílevědomá práce a modlitby, což povzbudí sbory k tomu, aby své lidi zapojily do výcviku, připravily své vlastní materiály a pak samy budovaly nové zakladatele sborů.

Když zakladatelé sborů vstoupí do díla, jsou obvykle průkopníky, kteří se v boji o duše lidí staví proti nepříteli na jeho vlastním území (2. Korintským 4:4, Koloským 1:13). Zakladatel musí být schopný evangelista, dobrý vedoucí skupinek a také učitel nových věřících. Navíc však probíhá duchovní boj, který je nevyhnutelnou součástí zakládání sborů a který vyžaduje správnou duchovní přípravu, pokud mají zakladatelé sborů úspěch.

Mnoho zakladatelů sborů začíná svou službu bez většiny těchto dovedností nebo alespoň bez některých z nich. Nejlepší způsob, jak se mohou něco naučit, je skrze kombinaci zkušeností, pokusů a omylů a výcviku v rámci cílevědomého osobního vedení. Tak se nový zakladatel sborů naučí, co je třeba dělat, jak to dělat a co vyučovat, aby mohl být založen nový sbor.

Aspekty úspěšného výcviku pro zakládání sborů

Výcvik zakladatelů sborů se netýká jen předávání vědomostí, ale také praktických schopností, které jsou při založení nového sboru nezbytné. Úspěšně fungující program výcviku zakladatelů sborů má tyto vlastnosti:

Dá se opakovat

Výcvik musí fungovat tak, že je jednoduché jej zopakovat v druhé nebo třetí generaci zakladatelů sborů. Metody učení a materiály, které se používají, by měly být připraveny tak, aby mohly být později použity stejnými lidmi. Zakladatelé sborů mají tendenci učit další pracovníky na zakládání sborů podobným způsobem, jakým se učili oni sami.

Odpovídá situaci

Takový výcvik se zaměřuje na potřeby zakladatelů sborů právě v oblastech, kde pracují. Vyučování by mělo zahrnovat základní témata, ale také konkrétní problémy a překážky, které je třeba překonávat.

Je praktický

Výcvik zakladatelů sborů musí být praktický a zaměřený na dovednosti, které se vztahují k pravdivým potřebám služby. Právě služba je prubířským kamenem toho, jestli byl výcvik úspěšný.

Podporuje další růst

Výcvikový program nemůže zakladatele sborů nikdy plně připravit na vše, s čím se ve službě setkají. Může mu však předložit a předat vizi, nabídnout podpůrné zdroje, vyzdvihnout úspěchy, povzbudit ke spolupráci a celkově mu pomoci začít. Ale pro ty, kdo budou například stát ve vedení nových sborů, bude potřeba dalšího výcviku, který přesahuje rámec praktického výcviku zakládání sborů.

Zaměřuje se na výsledky

Všechny části výcviku by měly mít za cíl praktickou změnu v životě učedníka. Obecné principy zakládání sborů nejsou konečným cílem, ale je důležité jim dobře rozumět. Cílem je především změna pohledu na svět a změna v efektivitě služby. Učedník tady může získat pomoc při hledání, upevňování a uplatňování svých hodnot, názorů, činů a článků víry.

Narozdíl od většiny seminářů a biblických škol se výcvik zakladatelů sborů zaměřuje na práci v poli. Úspěch tak není definován tím, co se student naučil, ale tím, co se stalo v jeho životě. Byl díky výcviku založen nový sbor? Kolik má aktivních členů?

Mobilizace

Celá církev nese evangelium celému světu!

Během války se celou zemí nese křik: „Mobilizace“! *Mobilizovat jednoduše znamená shromáždit lidi tak, aby byli připraveni a postavili se tam, kde mohou nejlépe přispět ke společnému cíli.*

Během růstu a šíření církve jsou vloženy miliony lidí. Ti, kdo chtějí mobilizovat, vidí, co se ve skutečnosti děje – kolem nás zuří duchovní válka. Se stejnou horlivostí jako v každé jiné válce pak pozvedají hlas k mobilizaci.

Proč by se měli věřící mobilizovat?

- Ježíš se modlil, aby jeho učedníci dosáhli jednoty (Jan 17).
- Ustanovil svou církev tak, aby fungovala jako tělo (1. Korintským 12, Římanům 12).

Mobilizace není jen dobrá myšlenka; mobilizace je základ. Žádná část těla nemůže v duchovní válce bojovat sama. Církev funguje nejlépe, když je každá její část mobilizována k dosažení společného cíle. Bez takové mobilizace bojuje církev z oslabené pozice, aniž by v boji využila všechny své části tak, jak to zamýšlí Bůh.

Mobilizace se zaměřuje na lidi a zdroje

Lidé musí mít společnou vizi. Proč by měli spolupracovat, pokud nemají společnou vizi? A pokud není vize, tak proč vůbec mobilizovat? Mobilizace není možná bez společné vize. Jednotná vize pomáhá držet se cíle. Společná vize může přijít jen od Boha – protože jen jeho vize může jeho lid v duchovním boji sjednotit.

Ptát se v rozhodnutích „Co chce Bůh?“ je snad vůbec ta nejlepší cesta, jak získat vizi k mobilizaci.

Lidé musí být připravení. Výcvik přirozeně následuje po vizi. Každá část těla musí rozumět svému úkolu a každý dar musí najít své uplatnění. Jen tak se může stát, že všichni členové spojí své síly a jdou za společným cílem.

Lidé musí používat své zdroje. Pokud Božímu lidu chybí zdroje potřebné k činění jeho vůle, pak není mobilizován. Zdroje jsou věci jako peníze, vybavení, literatura, schopnosti atd. Aby mohlo vzniknout hnutí SZS, jsou potřeba tyto všechny zdroje. Ale příkaz Velkého poslání by měl být naplněn především díky pracovníkům pocházejícím z dané země. Vůdce celého problému zdrojů je to, že sám Boží lid by měl poskytnout zdroje potřebné k šíření evangelia. Toto dílo by měly podporovat především jeho vlastní desátky a dary.

Ježíš řekl: „*Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.*“ (Matouš 6:21). Když člověk finančně přispívá *podle svých možností*, investuje i část svého srdce. Pokud lidé finančně nepodporují různé formy místní služby, tato služba ztrácí i podporu jejich srdcí. Když se někde lidé rozhodnou, že chtějí nějakou službu přijmout za svou a že její úspěch závisí na tom, jak se Boží vůle naplní skrze jejich vlastní práci, začne se dít něco velkého.

Zdroje mohou pocházet z různých pramenů – včetně misijních organizací a jiných sborů – v okamžiku, kdy se vzniká nové dílo. To by však mělo být spíše výjimkou než pravidlem.

Biblické příklady mobilizace

Dobrovolná sbírka na stánek smlouvy

Mojžíš vykonal tuto sbírku mezi Izraelci, aby mohl postavit stánek smlouvy, když jeho národ žil na poušti (Exodus 25:1-8). Lidé na tuto výzvu k mobilizaci odpověděli tak, že dávali svůj dobytek, osobní majetek a dokonce i práci (Ex 35:4-29). Nikdo je nenutil dávat, ale oni dávali ze své vlastní vůle. Dali dokonce mnohem více, než bylo potřeba, a Mojžíš je musel prosit, aby přestali (Exodus 36:4-7).

Obnovení jeruzalémských hradeb

Nehemjáš zmobilizoval Izraelce poté, co byli propuštěni z vyhnanství, ke společné obnově jeruzalémských hradeb. Předal jim vizi, shromáždil zdroje a rozdělil práci podle toho, jak byl kdo obdarován. Vize, kterou přinesl lidem, vzešla z informací, které získal z průzkumu podmínek v Jeruzalémě a z modliteb (Nehemjáš 1:2-4). Mobilizace židovského národa vedla k násobením lidských sil, takže *byli schopni udělat více než pouhý součet výsledků jednotlivců*. Zdi města byly dokončeny úžasným tempem za pouhých 52 dní a okolní národy se začaly třást strachem (Nehemjáš 6:15-16). Když se Boží lid sjednotí a strategicky pracuje na dosažení Božího plánu, Bůh této práci bohatě požehná.

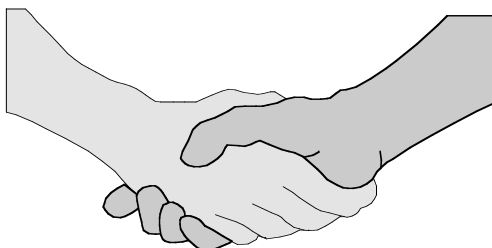
Misijní aktivity apoštola Pavla

Pavel mobilizoval lidi kolem sebe. Učil, že každý člověk má duchovní dar (Římanům 12, 1. Korintským 12, Efezským 4) a pomáhal sborům uvědomit si, jak velký potenciál má jejich služba (1. Korintským 1:4-9, Římanům 15:14). Vycvičil Timotea, vyzval jej, aby směle užíval svůj duchovní dar, a radil mu, aby mobilizoval ostatní (2. Timoteovi 2:2). Timoteus určitě není jediný člověk, kterého Pavel zmobilizoval. Na poslední misijní cestu sebou Pavel vzal sedm dalších lidí, kteří mohli díky tomu projít kombinací výcviku, učenictví a mobilizace (Skutky 20:4). Dále ve svých listech zmiňuje Epafra, Démase, Archippa, Tita, Phoebe a mnoho dalších. V Římanům 16 Pavel zdraví 27 lidí, z nichž mnoho ovlivnil nebo jim pomohl vstoupit do služby – i tento oddíl je důkazem toho, jak rozsáhlá byla síť lidí, které Pavel zmobilizoval během svých misijních cest.

Pavel také povzbudil mnoho sborů k tomu, aby dávaly dary církvi v Jeruzalémě, když tam byl nedostatek (Římanům 15:25-27, 1. Korintským 16:1-2, 2. Korintským 8:1-6, 9:6-11). Vyučoval o dávání a povzbuzoval sbory k tomu, aby dávaly těm, kdo jim slouží (1. Korintským 9:4-14, 1. Timoteovi 5:18). Je zajímavé povšimnout si, že Pavlovi často opakovanou frází „*můj Bůh vám dá vše, co potřebujete*“, můžeme najít i v oddílu, kde Pavel děkuje a blahořečí Filipským za jejich dávání (Filipským 4:15-20). Jinak řečeno, ti, kdo dávají, zde mají úžasné zaslíbení, že se jim Bůh odmění podle toho, jak dávali. Je úžasné, že se Bůh štědře postará o všechny naše potřeby, pokud budeme mít dostatečnou víru na to, abychom štědře dávali my jemu (2. Korintským 9:6-11, Lukáš 6:38).

Závěr

Mobilizace je duchovní úkol. Hnutí zakládání sborů nemůže uspět bez efektivní mobilizace. Ta nám pomáhá nasměrovat a využít existující zdroje pro úkol naplnění celého světa evangeliem prostřednictvím zakládání nových sborů.

***Když není tělo Kristovo zmobilizováno,
nemůže bojovat ze všech sil!***

Saturační zakládání sborů – funguje to!

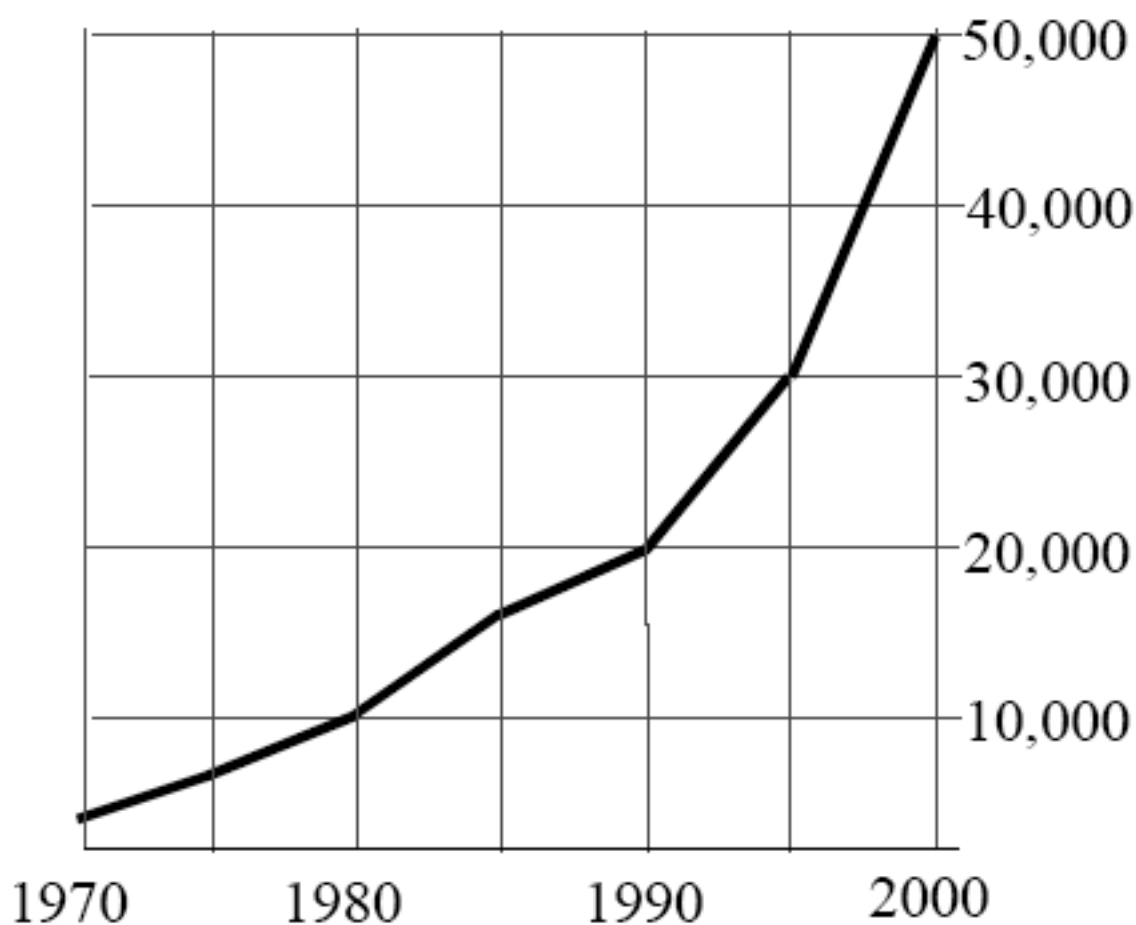

12

Současné příklady SZS

Filipíny

Jun Balayo vede už dlouho mezidenominační hnutí na Filipínách. Jun a ostatní věřící si v roce 1970 stanovili dlouhodobý cíl – založit do roku 2003 na Filipínách 50,000 nových sborů. Jak je vidět na našem grafu, početní růst nebyl zprvu nijak dramatický. Ale tvrdá práce na sklizni vedla během následujících let k největším a větším výsledkům a dnes se zdá, že hnutí dosáhlo svého cíle!

Růst počtu sborů na Filipínách od 1970 do 2003.

Rusko

Na podzim roku 1999 se v Khabarovsku sešlo 200 vedoucích pracovníků Baptistické církve z Chomořské oblasti Ruska, aby společně stanovili vizi a určili si cíle pro zakládání sborů. V této oblasti Ruska existuje 8 menších oblastí, ve kterých žije zhruba 6 milionů lidí. Ruská Baptistická Unie (RBU) je zde dobře organizovaná a silně se zaměřuje na zakládání sborů.

Od roku 1991, kdy měla RBU v oblasti 27 sborů a skupinek, jejich počet vzrostl na 96. Do dneška se tomuto úkolu plně odevzdalo 15 misionářů – zakladatelů sborů.

Dále si věřící v této oblasti stanovili následující cíle: 96 sborů, které teď existují, chce založit v příštích 5 letech dalších 469 sborů a konečný cíl „Zet“ je 1,900 sborů. Potom bude pravděpodobný poměr v populaci jeden sbor na 3,334 lidí.

Ukrajina

Na Ukrajinu přišlo probuzení a vzniká zde mnoho nových sborů. Letniční a baptistické sbory si stanovily cíle pro zakládání sborů. Organizace, které nabízí výcvik pro zakladatele sborů, pomáhají toto probuzení rozšířit. V letech 1992 až 1998 založili baptisté ve spolupráci s Church Planters' Training, Intl. 327 sborů, 465 domácích skupinek a poskytli výcvik 748 zakladatelům sborů na 17 různých místech.

Díky tomu, jak silné hnutí zakládání sborů vzniklo na Ukrajině, začali ukrajinští křesťané zakládat sbory i v jiných zemích bývalého komunistického bloku.

Rumunsko

V současné době existuje pětičlenný národní tým pro SZS. Tento tým vycvičil sborové týmy v 18 okresech. Okresní týmy používají stejné metody jako tým národní, jen na místní úrovni. Tyto místní týmy pomáhají věřícím získat vizi pro zakládání sborů, mobilizují členy existujících sborů a nabízejí jim výcvik. Jak jsou úspěšní?

V roce 1996 tyto týmy založily 19 sborů a výcvikem prošlo 36 lidí. Do roku 1998 pomohli založit 76 sborů a připravit 126 zakladatelů sborů. Na začátku existovalo 18 míst, kde probíhal výcvik SZS. V roce 1998 bylo takových míst 67.

Národní a místní týmy se spojily při provádění výzkumu pro zakládání sborů. Díky tomuto výzkumu pořádají týmy konference pro pastory z různých oblastí, jejichž cílem je ukázat křesťanům, že snahy o zakládání sborů v Rumunsku uhasínají a že takovýmto početním růstem nemůže církev v Rumunsku efektivně zasáhnout dnešní generaci nevěřících. Týmy zakladatelů tímto způsobem snaží oslovit a mobilizovat více a více sborů k tomu, aby zakládaly další sbory.

Další kroky ...

- Podělte se o vizi zakládání sborů
- Svolejte lidi, aby se modlili za zakládání sborů
- Hledejte lidi, kteří mají stejnou vizi, a chtějí zakládat sbory
- Zorganizujte setkání ve vašem městě nebo regionu, na kterém by byla vize zakládání sborů šířena dále
- Udělejte průzkum mezi „dělníky v poli“ a také na samotném „poli před žní“
- Stanovte strategické plány zakládání nových sborů
- Připravte výcvik zakladatelů sborů

O Alianci

Aliance pro zakládání sborů je síť sborů a misijních organizací, které vidí své poslání v mobilizaci věřících v zemích střední a východní Evropy a bývalého Sovětského Svazu, aby tyto země byly naplněny evangelickými sbory. Saturační zakládání sborů je strategie, která chce založit nové sbory v každém městě, vesnici a oblasti, aby všichni, kdo přijmou Ježíše, měli společenství, kde mohou růst a získat vybavení pro službu. Aliance stojí na předpokladu, že spojení sil vede ke zvýšení efektivity, snížení nadbytečného opakování událostí a demonstraci jednoty v Je Kristově.

Čemu věříme?

- Sbory a společenství křesťanů jsou hlavním nástrojem, který si Bůh používá k evangelizaci a učenictví.
- Spolupráce a partnerství mezi sbory a misijními organizacemi je zásadně důležité k tomu, aby mohlo docházet k zakládání sborů a rozvoji hnutí zakládání sborů.
- Výcvik vedoucích je zásadně důležitý jak pro zakládání nových sborů, tak pro růst existujících sborů

Co děláme?

Výcvik zakladatelů sborů a osobní učenictví

Aliance nabízí výcvik, který se zaměřuje na praktické schopnosti a funguje formou seminářů. Jeho součástí jsou úkoly týkající se služby, jejichž cílem je založení nových sborů.

Sběr informací

Aliance může pomoci při výcviku a poradit při sběru informací z oblasti zakládání sborů a růstu církve.

Modlitební hnutí

Aliance pomáhá lidem lépe porozumět významu modlitebních hnutí při zakládání sborů. Také lidem nabízí praktické rady týkající se toho, jak takové hnutí založit v jejich oblasti.

Sdílení vize

Aliance pomáhá lidem upevnit a rozšířit vizi pro zakládání sborů pomocí seminářů zaměřených na téma zakládání sborů.